CURÆ POSTERIORES,

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM

OXONII

NUPERRIME PUBLICATUM.

Τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

D. MATTH. XV. 14.

LONDINI,

Apud JOHANNEM NOURSE.

MDCCLXXII.

CURÆ POSTERIORES

DE

APPENDICULA

NOTARUM AD QUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM

QUAS

PUBLICAE FACIUNT

ILLUSTRISSIMO VIRO

FREDERICO

ARCHIEPISCOPO CANTUARIENSI,

ECCLESIÆ ANGLICANÆ

DECORI ET PRÆSIDIO

HAS CURAS

IN

THEOCRITUM

SUMMA QUA PAR EST OBSERVANTIA

D. D. D.

I. TOUP.

ILLUSTRISSIMO VIRO

FREDERICO

ARCHIEPISCOPO CANTUARIENSI,

ECCLESIÆ ANGLICANÆ

DECORI ET PRÆSIDIO

HAS CURAS

IN

THEOCRITUM

SUMMA QUA PAR EST OBSERVANTIA

D. D. D.

AUTOR.

LECTORI ERUDITO

S.

OFFERO tibi, mi Lector, Curas noſtras *poſteriores* in Theocritum atque ejus Scholiaſtam, quas *prioribus* haud paulo meliores et ſapientiores eſſe aiunt. Quod nunc verum, nunc falſum eſt. Hoc verò pro certo affirmare poſſe videor, me plurima loca Poetæ, plurima etiam Scholiaſtæ, quæ doctiſſimorum interpretum acumen eluſerant, partim ingenio, partim auctoritate Codd. MSS. integritati ſuæ reſtituiſſe, et nova luce perfudiſſe. Quod viri eruditi, et qui harum cupediarum guſtum aliquem habent, facile animadvertent. Ceterum unum atque alterum locum, in quibus non ita pridem vel lapſi vel non lapſi ſumus, quia belliſſima occaſio eſt, hic libet adſcribere atque ad examen revocare. Nihil enim prius aut antiquius habemus, quam ut παροράματα noſtra agnoſcamus, et ſi quid a nobis peccatum eſt, retractemus.

In Epistola ad cl. Warton, p. 336. legitur locus Plutarchi in *Dione*. Οὗτος μὲν ἂν ἐυθὺς κατελθὼν διεπεφύκει τῆς τυραν-

νίδ@. Ubi ſcribebam, διεμπεφύκει τῆς τυραννίδ@. Sed vulgatam lectionem firmare videtur Dio Caſſius in *Commodo*. Ὡς μέν τοι ἢ τῶν Ἑλληνικῶν τι αὐτὸν ὁ Περτίναξ, ὧν ἐκεῖν@ ΔΙΕΠΕΦΥΚΕΙ, ἀνήρετο, πλεῖσον ἐσφάλη, μηδὲ συνιέναι τὸ λεγόμενον δυνηθείς. *Sed cum Pertinax Græca nonnulla ex eo quæreret, cui linguæ Sextus valde addictus fuerat, lapſus eſt vehementer, quum ne intelligere quidem quæ dicerentur poſſet.* Ita ſcribendus eſt iſta locus, quem perperam ſollicitavit cl. Kuſterus ad Suid. v. ΣΕΞΤΟΣ. Reſtituendum hoc verbum Heſychio: Διαπεφυκέναι, διεσκέφθαι. Scribe meo periculo, ΔΙΑΠΕΦΥΚΕΝΑΙ, διεσκέφθαι. Dio in *Caracalla*. Τὰ δὲ δὴ στρατηγικὰ, ὧν πέρ που ἢ μάλιστα ΔΙΑΠΕΦΥΚΕΝΑΙ αὐτὸν ἐχρῆν, ἥκιστα καλῶς μεταχειριζόμεν@. *Imperatoris autem officio, quod ipſum vel maxime perſpectum habuiſſe oportebat, peſſime fungebatur.* Atque hoc rectum. et verbum notandum. nam rariſſimum eſt et lexicographis parum intellectum.

Deinde quod legitur, Idyl. I. 5.

——— ἐς τὲ καταῤῥεῖ
Ἀ χίμαρ@ ———————

emendabam in addendis.

——————— ἐς ΤΥ καταῤῥεῖ.

Quod

Quod pro more et consuetudine Theocriti est. Sed obstat nescio quomodo Apollonius Dyscolus in *Excerptis*, p. 427. qui ita habet: Ἡ σὲ ὁμοίως πρὸς πάντων κοινὴ. Δωριεῖς διὰ τῦ τ. Ἐς τὲ καταρρεῖ. Θεόκριτος. Quare hanc litem aliis dijudicandam relinquo.

QUOD verò scripsimus ad XIV. 37. de verbo Ὑποκόλπιος, VERUM est et HONESTUM. Sed rem pro singulari sua sagacitate minus ceperunt nonnulli Oxonienses; qui et me sugillare haud erubuerunt, homunculi eruditione mediocri, ingenio nullo; qui in Hebraicis per omnem fere vitam turpiter volutati, in literis elegantioribus plane hospites sunt. Sed de hoc viderit Academia. Nos uberius infra et suo loco. Dabam S. MARTINI *Mar.* 24, 1772.

CURÆ

CURÆ POSTERIORES,

SIVE

APPENDICULA

NOTARUM ATQUE EMENDATIONUM

IN

THEOCRITUM.

IDYLL. I.

VER. 2. —— αὐὺ δὲ κ᾽ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀπουσῇ.]

SCHOL. Ἀλλὰ σὺ ἡδέως συρίζεις, κ᾽ τοσοῦτον τὺς ἄλλυς νικᾷς, ὡς ἐδεὶς τὸ ἔπαθλον ἀνθαιρήσεται εἰ μὴ ἄρα ὁ Πὰν οἷον θεῦ μόνυ ἥττα. Lego et distinguo, ὡς ἐδεὶς τὸ ἔπαθλον ΑΝΑΙΡΗΣΕΤΑΙ, εἰ μὴ ἄρα ὁ Πάν. οἷον, θεῦ μόνυ ἥττᾳ. Lucian. *de Gymnasiis.* Καὶ ὁ κραθήσας ἄριςος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ᾽ αὐτὸν, κ᾽ ΑΝΑΙΡΕΙΤΑΙ ΤΑ ΑΘΛΑ. *Qui vicerit præstantissimus habetur, et præmia reportat.* Τὸ ἆθλον ἀποφέρεσθαι vocat Theocritus. Quod perinde est. Quo sensu intelligendus Ælianus apud Suid. v. Ἄμαχον. Ἰχθύων δὲ ΑΠΗΝΕΓΚΑΝΤΟ πλῆθος ἄμαχον, κ᾽ ἀνέσησαν τρόπαιον, κ᾽ βωμὺς ὤρθωσαν. Quem locum minus ceperunt Interpretes. Deinde recte scripsimus, θεῦ μόνυ ἥττᾳ. *Deo solo minor es.* Quod de *caprario* verum et elegans est.

V. 4. Αἶκα τῆν ἔλῃ κεραὸν τράγον—]

SCHOL. Τὸ ΑΙΚΑ ἀντὶ τῦ ΕΙΚΕΝ ἐςί· τὴν γὰρ εἰ διφθογγον τρέπυσιν οἱ Δωριεῖς εἰς τὴν αἰ. τὸ δὲ ε ψιλὸν εἰς ἀ βραχύ. οἷον, εἶκεν αἶκα, Ἄρλεμις Ἄρλαμις. Καλῶς ἔν ὁ Θεόκριτος ἐξέτεινε τὸ ἀ νῦν. Ineptit Scholiastes, nam vocula Κα, quæ Dorum est, semper producitur. Noster II. 100.

Κῆπεί ΚΑ νιν ἐύῃσα μάθοις μόνον ——

Idem II. p. 142.

Χῶς ΚΑ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα.

III. 27.

ΚΑΙΚΑ μὴ ποθάνω ——

Ita ſcribendum ex Cod. *Mediceo*.

XI. 61.

ΑΙΚΑ τις σὺν ναὶ πλειῶν ξόανα. οὐδ' ἀφίκηται.

XVIII. 56.

——— ἐπεί ΚΑ πρᾶτος ἀοιδὸς

Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ.———

Ariſtoph. *Acharn.* 736.

——— Τίς δ' ἔστως ἄνυς

Ὅς ὑμέ ΚΑ πρίαιτο φανερὰν ζαμίαν;

Atque hæc vocula reſtituenda Epicharmo apud Athenæum, lib. vi. p. 236.

Ἃς ΚΑ μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας.

Ita ſcribendus eſt iſte verſiculus. De quo nos in *Addendis ad Theocrit.* XXIX. 20. Eadem locutio occurrit in Tabula Heracleenſi, p. 207. Τοὶ δὲ μισθωσάμενοι ναρπεύσοντα τὸν αὐὶ χρόνον ΑΣ ΚΑ πρωγγύως ποτάγωντι. Ad quem locum conſulendus Cl. Mazochius. Huc referendus etiam Piſiſtratides Spartanus apud Plutarchum *in Lyourgo*. Πεισιστρατίδας δὲ ὁ πρεσβεύων πρὸς τὸς βασιλέως στρατηγὸς μεθ' ἑτέρων, ἐρομένων αὐτῶν πότερον ἰδίᾳ πάρεισιν ἢ δημοσίᾳ πεμφθέντες, εἶπεν· ΑΙ ΚΑ ΤΥΧΩΜΕΣ, δημοσίᾳ· ΑΙ ΚΑ ΑΠΟΤΥΧΩΜΕΣ, ἰδίᾳ. Ita ſcribendus eſt iſte locus auctoritate libri MS.

V. 22. ——— τῶ τε Πριήπω

Καὶ τῶν κραναίδαν κατεναντίον ———]

Schol. Τὸ κατέναντι τῦ Πριήπε ἐκ κρηνῶν ἐντός· εἰ μή τις νύμφας, Νύμφας Κρηναίας εἶπη, ὡς τὰς νύμφας ἱδρυμένας τῷ Πριήπῳ. Hic locus, qui in multis depravatus eſt, ita legendus et diſtinguendus eſt: Τὸ κατέναντι τῦ Πριήπε ἐκ τῶν κρηνῶν. ΕΚΤΟΣ εἰ μὴ τὰς νύμφας κρηναίας ΚΡΗΝΙΑΔΑΣ εἶπη, ὡς τὰς νύμφας ΣΥΝΙΔΡΥΜΕΝΑΣ τῷ Πριήπῳ. Ubi notanda vox Κρηνιάδες. quæ *nymphæ fontanæ* ſunt. Νύμφας κρηναίας recte exponit Scholiaſtes. Dicitur autem Κρηνίδες et Κρηνιάδες ut Ἑλικωνίδες et Ἑλικωνιάδες. Sed hac viris doctiſſimus minus perſpecta ſunt.

Illud

Illud autem ἐκτὸς εἰ μὴ Græcæ abundantiæ eſt. De quo Cl. Grævius ad Luciani Solæciſtam.

V. 53. ——— μέλεται δέ οἱ ὅτε τι πήρης.]

Scholiaſtes. Καλεῖται δὲ ἡ πήρη κίβυσσις καὶ οὐλάς. Scribendum, Κίβισις καὶ ΘΥΛΑΣ. Antipater in Epigram. Anthol. Lib. III. p. 339.

ΘΥΛΑΣ δὲ σκίπωνι συνέμπορος ———

Ita ſcribendus iſte locus. De quo nos ad Suid. III. p. 93. Dicitur autem θυλάς et θύλαξ. Heſych. Θύλαξ, προσκεφάλαιον. Idem: Σκυτάλαι, θύλακες, δερμάτινοι. Idem: Μαλακὸν περὶ κῶμα, ἁπαλὸν κοίμημα. Μαλάγας, ἄδησυς, θύλαξ. Hæc admodum depravata ſunt. Repono, Μαλακὴ σάγη, δασὺς θύλαξ. Photius in Lex. inedito. Σάγη φερέσβιος, τῶν πρὸς τροφὴν παρασκευή, θύλαξ. Ita ſcribendum. De voce autem κίβισις, quæ vox *Cypria* eſt, Heſychius, Etymologus, Apollodorus in Bibliotheca, alii multi.

V. 58. ——— αἴγά τ' ἔδωκα

Ὦνον ———]

Scholiaſtes. Ὦνιον τὸ πρᾶγμα. Ὠνὴ ἡ ἐνέργεια. Ὠνᾶ τὸ διδόμενον τίμημα. Ἐκ δὲ τῦ διδομένυ τιμήματος καὶ Εὐανᾶ. Scribendum, Ὠνὴ ἡ ΕΝΕΡΓΕΙΑ. Ὠνὴ eſt *emptio* ſive *actio emendi*. Quod ἐνέργειαν vocant Græci magiſtri. Corrigendus hac occaſione Heſychius: Ὠνὸν, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς. Emendant viri docti, τὸ τίμημα τῆς τροφῆς. Sed vox excidit. Repone, Ὦνον τιμῆς, τὸ τίμημα τῆς τιμῆς. Reſpexit autem Heſychius ad Homerum *in Camino*.

Φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ ΤΙΜΗΣ ΩΝΟΝ ἀρέσθαι.

V. 78. ——— τίνος ὦ γαθὲ τόσσον ἔρασσαι;]

Scholiaſtes. Ἐρῶ σε καὶ Ἐρῶμαι ὑπὸ σε. Ἔρασσαι δὲ παθητικὸν ὂν ἀντὶ τῦ Ἐρῶ λαμβάνεται, καὶ ἐς τὸ ποιητικόν. Καὶ Εὐριπίδης,

Πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωύξας.

Verſiculus hic exſtat in Euripidis *Hippolyto*, 219. ubi recte legitur, θωύξαι.

V. 116. ——— ἐγὼ Δάφνις ὐκέτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκέτ' ἀνὰ δρύμως, ὐκ ἄλσεα ———]

Scholiaſtes. Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν δρυμῶν πεπυκνωμένων ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς τομὴν θεῦ ἀποτετμημένον. Hæc paulò negligentius ſunt habita, atque ita reſcribenda ſunt: Δρυμὸς τὸ πλῆθος τῶν ΔΡΥΩΝ πεπυκνωμέ-

νων

νων ὄντων, καὶ μὴ ἐπί τινι θεῷ ἀνειμένων. Ἄλσος δὲ τὸ εἰς ΤΙΜΗΝ θεῦ ἀποτετιμημένον. Aliud est δρυμὸς, aliud ἄλσος. Hoc Deo alicui consecratum, illud non item. Noster II. 67.

Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος ———

Quocum facit Diotimus in Epigrammate, quod integrum dedimus ad Suid. II. p. 28.

Ἄλσος δ', Ἄρτεμι, τῦτο καὶ ἂν χαρίτεσσι θεύσαις
Εἴη ἐπ' ἀνθεμίδων ΣΑΜΒΑΛΑ κῦφα βαλεῖν.

Ita scribendum est istud distichon ex libro MS. Hesych. Σάμβαλα, σάνδαλα. Confer. Cl. D'Orvill. *in Sicul.* p. 196.

Adscribam porrò locum elegantissimum Strabonis, qui non uno loco corruptus est, ut integrior et nitidior legatur. Est autem, lib. VIII. p. 528. Μεσὴ δὲ ἐστὶν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων, καὶ Ἀφροδισίων, καὶ Νυμφαίων ΕΝ ΑΛΣΕΣΙΝ ΑΝΤΡΩΝ, ὡς τὸ πολὺ διὰ τὴν εὐϋδρίαν· συχνὰ δὲ καὶ Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς, Ποσειδεια δὲ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀλφειονίας ἱερῷ γραφαὶ Κλεάνθους τε καὶ Ἀρήγοντος ἀνδρῶν Κορινθίων, τῦ μὲν Τροίας ἅλωσις, καὶ Ἀθηνᾶς γοναὶ, τῦ δὲ Ἄρτεμις ἀναφερομένη ἐπὶ γρυπὸς, σφόδρα ΕΥΔΟΚΙΜΟΙ. Ita scribendus iste locus, qui maximorum virorum ingenium elusit. Ἀρτεμίσιον est *templum Dianæ*, ut Ἀφροδίσιον *templum Veneris*. Utramque vocem usurpat Dio Cassius. Confer. Schol. ad Aristoph. *Pac.* 144. et Harpocrat. v. Ἀρτεμίσιον. Deinde recte scripsimus, Νυμφαίων ἄντρων. Vulgo inepte legitur Νυμφαίων ἀνθέων. *Antrum Nympharum* vel ex Porphyrio satis notum est. Meminit, ut alios taceam, et Theocritus noster VII. 137.

——— τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
ΝΥΜΦΩΝ ΕΞ ΑΝΤΡΟΙΟ κατειβόμενον κελάρυσδεν.

Quod huc in primis facit. Denique recte exhibet liber MS. εὐδόκιμοι, non εὐδοκίμω. Γραφαὶ σφόδρα εὐδόκιμοι sunt *picturæ valde insignes*. Quales summorum artificum, Aregontis et Cleanthis. Poteris etiam legere, σφόδρα εὐδοκιμῶσι. Sed illud, opinor, verius.

I. 126. ——— ὃ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν]

MSS. alii, ἀγητὸν, alii ἀγατόν. Nihil interest. Recte Schol. ὃ καὶ τοῖς θεοῖς ἐστι θαυμαζόμενον. Hesych. Ἀγαστὸς, θαυμαστός. Suid. Ἀγαστὸς, θαυμαστός. Ἀγαστῷ θανάτῳ.

θανάτῳ. Ita ſcribendus iſte locus, de quo nos in *Epiſt. Crit.* p. 12. Heſych. Ἀγαρὲ, ἃ ἄν τις ἀγάσαιτο. Quod verbum reſtituendum Alcæo apud Apollonium Dyſcol. in *Excerptis Voſſii*, p. 432. Καὶ παρ' Αἰολεῦσιν Ἀλκαῖος. ἵνα τόδ' ἔργον ἀγήσατο τέκα κόρα. Primum ſcribendum, Ἀλκαῖος. ἐν ά. *Alcæus in libro primo.* Deinde legendum, Τόδ' ἔργον ΑΓΑΣΑΤΟ τέκα κόρα. Oppian. Hal. II. 628.

Δελφίνων κρατέοντο πανίζοχοι ΕΡΓΟΝ ἀκοίτων
ΗΓΑΣΑΜΗΝ ———

V. 136. ——— καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι.]

Inepte interpres, *Jam cervus canes trahat captivos.* Immò *Cervus canes dilaceret.* Quod contra naturam eſt. Idem ἕλκειν, ἑλκεῖν, et ἑλκύειν. Quod *canum* eſt. Plato de Republ. lib. vii. p. 539. Χαίροντες, ὥσπερ ΣΚΥΛΑΚΙΑ, τῷ ΕΛΚΕΙΝ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΤΤΕΙΝ τὰς πλησίον ἀεί.

Homer Il. X. 335.

——— σὲ μὲν ΚΥΝΕΣ ἠδ' οἰωνοὶ
ΕΛΚΗΣΟΥΣ' αἴκως ———

Ubi libri nonnulli, Ἑλκύσω αἴκως. Quod juxta eſt. Hinc Ἕλκυσμα. Manetho *Apotel.* IV. 200.

Οἰωνῶν κατάδειπνα, ΚΥΝΩΝ Θ' ΕΛΚΥΣΜΑΤΑ δεινά.

Ceterum quod ſcribit Scholiaſtes, Καὶ τὰς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. Ἀντὶ τοῦ, καὶ τὰς μαζὰς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἕλκοι, longe ineptiſſimum et ridiculoſiſſimum eſt.

V. 147. ——— ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις.]

Scholi. Αἴγιλος, δῆμος τῆς Ἀττικῆς ἀπό τινος φυλῆς ἥρωος Αἰγίλου. ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχάδες ἡδεῖαι, καὶ Δίων μαρτυρεῖ. Legendum, ἀπό τινος ἥρωος Αἰγίλου. Athenæus, lib. XIV. p. 652. Φιλήμων δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀττικῶν ὀνομάτων Αἰγιλίδας φησὶν εἶναι τὰς καλλίστας ἰσχάδας. Αἴγιλα δὲ εἶναι δῆμον τῆς Ἀττικῆς ΑΠΟ ΑΙΓΙΛΟΥ ΤΙΝΟΣ ΗΡΩΟΣ ὠνομασμένον, Quod Philemon Αἴγιλα, Stephanus & Harpocration Αἰγιλίαν vocant. Sed hoc perinde eſt. Deinde ſcribendum, καὶ Δείνων μαρτυρεῖ. Quod et monuimus in *Epiſtola ad Cl. Wartonum.* Locum ipſum Dinonis, qui exſtat apud Athenæum, Lib. XIV. p. 652. hic apponam. Nam elegantiſſimus eſt, et Scholiaſtem noſtrum mire illuſtrat. Σφόδρα τῶν ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀτθίδες. ΔΕΙΝΩΝ γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς φησὶν, Παρεβάλετο δὲ

ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς Βασιλέως ὅσα ἡ γῆ βρώματα φέρει, ἧς ἄρχει βασιλεὺς, ἀφ' ἑκάστου ὅσον ἀπαρχήν. Ξενικῷ δὲ ὐδενὶ ὅτε βρώμασι ὅτε ποτῷ ἔξετο δεῖν ὁ ἐξ ἀρχῆς τὺς βασιλεῖς χρῆσθαι, ὅθεν κ νόμος τις ὕστερον ἐγένετο. εἰσενέγκαντος γάρ ποτε τῶν εὐνύχων τινὸς ἐν τοῖς λοιποῖς τραγήμασιν ἰσχάδας Ἀττικὰς, ἐρωτῆσαι ποδαπαὶ εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἐπύθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασαῖς ἐκέλευεν ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλῃ κ μὴ ἀγοράζειν. λέγεται δὲ τὸν εὐνοῦχον ἐπίτηδες τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα αὐτὸν ὑπομνήσῃ τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείας. Hactenus Dinon. Scribendum autem videtur, ὁ ἐξ ἀρχῆς ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΣ τὺς βασιλεῖς χρῆσθαι. Quod plenum et planum est. ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας, est, *Qui primus regnavit.* Et sic solent Græci. Ælian. *Var. Hist.* XIII. 1. Ταύτην οἱ κυνηγέται παρεφύλαττον, ΟΙ ΕΞ ΑΡΧΗΣ ΕΠΙΒΟΥΛΕΥΣΑΝΤΕΣ τῷ θηρίῳ. Ita legendus iste locus.

IDYLL. II.

Ver. 2. Στέψον τὰν κελέβαν ———]

Schol. Ἐυφορίων ἐν Ποτηριοσυλλήπτῃ

Ὅσις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπήυρα. ——

Scribendum, Ἐυφορίων ἐν Ποτηριοκλέπτῃ. Quod et agnoscunt Glossæ Vaticanæ. Stephanus Byzant. Ἀλύβη. Ἐυφορίων ἐν Ἀραῖς ἢ Ποτηριοκλέπτῃ.

Ὅσις μευ κελέβην Ἀλυβηΐδα μοῦνον ἀπήυρα.

Τυτέρι τὴν ἀργυρᾶν διὰ τὰ μέταλλα. Nam Alybe *argenti venis* abundabat, quod ex Homero notum. Quare plena inscriptio fuerit, Ἀραὶ ἢ Ποτηριοκλέπτης. Quod et Casaubono et Joanni Meursio visum. Recte autem Scholiastes noster, μοῦνον ἀπήυρα. *Quod mihi* unicum *erat argenteum poculum, furto abstulit.* Hinc titulus carminis, et DIRÆ in hominem, qui poculum subduxerat.

V. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν ἐόντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.]

Schol. Καταθύσομαι, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκείνου θύματα ποιήσω, Γράφεται κ Καταμαγεύσω, δεσμεύειν γὰρ φασὶν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσιν. Scribendum, Γράφεται κ ΚΑΤΑΔΗΣΟΜΑΙ. Quod ex sequentibus, ut metrum taceam, manifestum est. Suidas: Καταδεδέσθαι. ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι. δεδέσθαι φαρμάκῳ. ad quem locum consulendus Kusterus. Huc facit Orpheus *de Lapid.* XV. 79.

Φάρμακα δ' ὅσσα πέλονται ἀτάσθαλα κ ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΙ.

Item

Item Syneſius Epiſt. 121. Ἀλλ' ἐγώ τοι καὶ ἐπῳδὰς οἶδα, καὶ ΚΑΤΑΔΕΣΜΟΥΣ, καὶ ἐρωτικὰς καταναύγκας, αἷς ἐκ εἰκὸς ἀντισχεῖν ἐδὲ πρὸς βραχὺ τὴν Γαλατείαν.

V. 10. ——— ἀλλὰ Σελάνα.

Φαῖνε καλόν ———]

Scholl. Τὰς ἔρωτι κατεχομένας τὴν Σελήνην μετακαλεῖσθαι σύνηθες. ὡς καὶ Εὐριπίδης ποιεῖ Φαίδραν πράτ]ουσαν ἐν τῷ καλυμένῳ Ἱππολύτῳ. Libri Vaticani, ἐν τῷ κατακαλυπ]ομένῳ Ἱππολύτῳ. Rectè. Ejus fabulæ meminit Pollux IX. 50. De ea agit Cl. Bentleius in *Epiſt. ad Millium*, et doctiſſimus Valckenarius ad *Euripidis Hippolytum*. Sed veram *tituli* rationem neuter adſecutus eſt. Ut Ἱππόλυτος στεφανηφόρος *caput redimitus*, ſic Ἱππόλυ]ος κατακαλυπ]όμενος *caput obvolutus*. Quod de Hippolyto *pudore ſuffuſo* haud abſimile eſt. Idem autem Κατακαλυπ]όμενος et Ἐγκαλυπ]όμενος. Quo titulo fabulam ſuam inſignivit Anthippus, Comicus apud Athenæum, Lib. IX. p. 403. Hæc eſt mea de hoc loco ſententia. Alia aliis placebat. Sed noſtra verior et ad rem ipſam adcommodatior.

V. 12. Τᾷ χθονίᾳ θ' Ἑκάτᾳ ———]

Scholl. Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη αὐτή ἐϛι. Χθονία μὲν ὡς γινομένη ὑπὸ ἡμισφαίριον. Σελήνη δὲ, ὡς τὸ ὑπεράνω λάμπουσα. Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον χρυσέουσαν δαλὸν, καὶ λευχείμονα, καὶ μήκωνας ταῖς χερσὶν ἔχουσαν καὶ λαμπάδας ἡμμένας. Hæc non unius vitii manifeſta ſunt. Primum legendum, Ἑκάτη χθονία καὶ σελήνη ἡ αὐτή ἐϛι. *Eadem eſt Hecate et Luna.* Deinde vox χρυσέουσαν ne Græca quidem videtur. Scribendum ſine dubio, Ὅθεν καὶ οἱ παλαιοὶ τρίμορφον ἔγραφον, ΧΡΥΣΕΟΣΑΝΔΑΛΟΝ καὶ λευχείμονα. Quæ inſignis emendatio. Eurip. *Iphig. Aul.* 1042.

Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν
ΧΡΥΣΕΟΣΑΝΔΑΛΟΝ ἴχνος
Ἐν γᾷ κρύψαι
Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον.

V. 40. ——— κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.]

Scholl. Οἷον μαίνεσαν ἐποίησεν. τοῦτο γάρ ἐϛι τὸ ἀπάρθενον. Vox μαίνεσαν corrupta eſt. Legendum videtur, ἐγκυΜΟΝΟΥΣΑΝ ἐποίησεν. *Me virginem vitiavit et gravidam fecit.* Idem ἐγκυμονοῦσαν ποιῆσαι et ἐγκύμονα ποιῆσαι. Athæneus

thenæus Lib. I. p. 31. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ περὶ Φυτῶν ἱστορίᾳ φησὶ, ἐν Ἡραίᾳ τῆς Ἀρκαδίας γίνεσθαι οἶνον, ὃς τὺς μὲν ἄνδρας μινόμενος ἐξίστησι, τὰς δὲ γυναῖκας ΤΕΚΝΟΥΣΑΣ ΠΟΙΕΙ. *Theophraſtus in libris de Hiſtoria plantarum ſcribit, in Heræâ, Arcadiæ oppido, vinum fieri, quod viros inſanos,* FOEMINAS GRAVIDAS FACIAT. Qui locus notandus. Eadem ratio eſt τῦ ΠΑΙΔΟΥΣΑ. de quo nonnulla nos ad Suid. III. p. 20. Sed hæc minus nota ſunt.

V. 48. Ἱππομάνης φυτόν ἐστι παρ' Ἀραψὶ ———]

Scholiaſtes. Ἴσως φυτὸν αὐτὸ ἔφη ὁ Θεόκριτος, οἱόνει φῦμα ἀπὸ τῦ φύεσθαι ἐν τοῖς πώλοις, ὥς φησιν Ἀριστόβουλος. λέγει γὰρ καὶ Ἀρχίλοχος τὸ φῦμα φυτόν. Ἔσθλην γὰρ ἄλλην οἶδα τοιύτῳ φυτῦ εἶπασιν. ἀντὶ τῦ φύματος. Vox εἶπασιν ne Græca quidem videtur. Archilochi autem locus iſta ſcribendus eſt,

Ἔσθλην γὰρ ἄλλην οἶδα τοιύτῳ φυτῦ
ΙΑΣΙΝ ———

Aliud etiam novi, quod ad hoc tuberculum tollendum apprime faciat. Nicander *Ther.* 541.

ΕΣΘΛΗΝ δ' ἀλκιδίῳ ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν.

Ubi Schol. Ἔσθλην, ἀντὶ τῦ θεραπευτικήν.

V. 74. Καμφισειλαμένα τὰν ξυσίδα τὰν Κλεαρίσας]

Scholiaſtes. Ξυσὶς γυναικεῖόν τι ἔνδυμα ποικιλμένον. ἦν δὲ καὶ ἀνδρῶν. Ἀριστοφάνης. μ' ἐλάυνεις ἐπὶ πόλιν ξυσίδ' ἔχων. Reſpexit Scholiaſtes ad Ariſtoph. *Nub.* 69. ubi ita legitur,

Ὅταν σὺ μέγας ὢν ἅρμ' ἐλάυνῃς πρὸς πόλιν
Ὥσπερ Μεγακλέης ξυσίδ' ἔχων ———

Confer Harpocration. in v. ξυσίς. ubi Antiphanis Comici locus ita corrigendus et numeris ſuis reſtituendus eſt,

——— ὥσπερ ξυσίδα
Τὸ ποικίλον μὲν ἔνδυμ' ἠμφιεσμένος.

V. 95. ——— χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος.]

Scholiaſtes. Τινὰ μηχανὴν ἐξεῦρε ἕνεκα τῆς χαλεπῆς μου τῦ βαρείας νόσου. Imperite noſter Græculus. Dicitur μῆχος νόσου, ut μῆχος κακῦ. Herodotus II. 181. Τῦτο γάρ οἱ ΚΑΚΟΥ εἶναι ΜΗΚΟΣ. Huc facit Homerus. *Il.* B. 342.

——— Οὐδέ ΤΙ ΜΗΧΟΣ
ΕΥΡΕΜΕΝΑΙ δυνάμεσθα ———

Idem. Il. I. 249.

——— Οὐδέ ΤΙ ΜΗΧΟΣ

Ῥεχθέντος κακῦ ἐς ἀκος ΕΥΡΕΙΝ ———

Ad hunc vel illum locum respexit Theocritus.

V. 129. Εὗδον δ' εἶκε μόνον τὸ καλὸν σόμα τεῦ ἐφίλασα]

Scribe, ΑΙΚΕ *μόνον*. quod Dorum est. Deinde lege, σόμα ΤΕΥΣ ἐφίλασα. Noster V. 39.

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ ΤΕΤΣ τι μαθών ———

Ad quem locum vide quæ adnotamus.

V. 151. Οὐκ ἔρατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν ———]

Scribe, *ἀτρεχὲς*. Orion Thebanus in *Etymol. MS.* apud Cl. Ruhnkenium. Ἀτρεκὲς, ὃ μηδεὶς παρατρέχει. ὅθεν οἱ Δωριεῖς ΑΤΡΕΧΕΣ λέγουσι. Sed hæc susque deque habuerunt librarii.

IDYLL. III.

Ver. 4. Καὶ ποτὶ ταὶν κράναν ἄγε Τίτυρε ———]

SCHOL. Οὐκ ἔλαττον τῆς τροφῆς ὀνίνησι τὰ θρέμματα τὸ πιεῖν. Ὅμηρος. Πιόμεν ἐκ βοτανῶν. Respexit ad Homer Il. N. 493. ubi recte legitur,

——— μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα

Πιόμεν' ἐκ βοτάνης ———

Idem mendum apud Athenæum Lib. X. p. 446. Πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ὑ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ἰ. ἕτω γὰρ ἔχει κ τὸ Ὁμηρικὸν, Πίομεν ἐκ βοτάνης. Corrige ut supra.

V. 5. Τὸν Λιβυκὸν Κνάκωνα φυλάσσεο ———]

SCHOL. Κνάκωνα, τὸν λευκὸν τράγον. ἀπὸ τῆς κνήκης τοῦ σπέρματος λευκοῦ ὄντος. Quod Scholiastes κνήκην, alii κνῆκον sive κνίκον vocant. Quod perinde est. Ceterum huc respexit Porphyrius in ἀποσπασματίῳ, *MS.* cujus meminit Cl. Bentleius *in Epistola ad Millium*, & ante eum doctissimus Galeus *in Dissert. de Script. Mythologicis*. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος. ΚΝΑΚΩΝ γὰρ καλεῖται· ὡς κ Θεόκριτος ἐν Βυκόλοις λέγει. Corrigebat vir magnus, Θεόκριτος ἐν Βυκολικοῖς. Sed nihil muto. Laudatur Theocritus ἐν Βυκόλοις, ut Apollonius Rhodius ἐν Ἀργοναύταις. de quo nos alibi. Dicitur autem caper Κνάκων, a colore

 scilicet.

ſcilicet. quod et recte obſervat Scholiaſtes. Κνακὸν τράγον vocat Agathias in Epigrammate.

Πανὶ φιλοσκοπέλῳ λάσιον παρὰ πρῶνα Χαρικλῆς
ΚΝΑΚΟΝ ὑπηνήταν τόνδ' ἀνέθηκε τράγον.

Hinc *lupus* κνηκίας dictus, et *equus* κνακίας. de quo Babrius apud Suidam et Pauſanias in Eliacis. CNECI autem tum *flore* tum *ſemine* uſi ſunt veteres ad rem *medicam* et *culinariam*. de quo Dioſcorides, lib. 4. cap. 190. et Anaxandrides comicus apud Athenæum, lib. 4. p. 131. Atque hinc Sopater φλυακογράφος, cujus meminit Athenæus, lib. 14. p. 649. Τίς δ' ἀναρίθμῳ μήκωνος ἔυρε κόπλας, ἢ ΚΝΗΚΟΠΥΡΟΥΣ ἡδονὰς τραγημάτων ἔμιξεν; Quem locum non intellexerunt Interpretes. Κνηκοπύρους ἡδονὰς ſunt *bellaria ex Cneco et polline confecta*, ſive *Cneci colorem referentia*. *Saffron cakes*. Notanda autem vox κόπλη. quæ in placentis eſt. hinc κοπλάρια apud Dioſcoridem loco ſupra laudato. Vocem uſurpat Strato in Epigrammate inedito, quod hic integrum et emendatum in gratiam lectoris eruditi ſubjiciam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Ἆι ἆι μοι τί πάλιν δεδακρυμένον, ἢ τί καλῆφὲς
Παιδίον; εἶπον ἁπλῶς. μή σ' ὀδυνῶ; τί θέλεις;
Τὴν χέρα μοι κοίλην προσενήνοχας, ὡς ἀπόλωλα!
Μισθὸν ἴσως αἰτεῖς, τοῦτ' ἔμαθες δὲ πόθεν;
Οὐκ ἔτι σοὶ ΚΟΠΤΗΣ φιλέω πλακίας, οὐδὲ μελιχρὰ
Σήσαμα, κὴ καρύων παίγνιος εὐσοχίη.
Ἀλλ' ἤδη πρὸς κέρδος ἔχεις φρένας. ὡς ὁ διδάξας
Τεθνάτω, οἷον μὲν παιδίον ἠφάνισεν!

V. 7. Παρκύπλοισα καλεῖς τὸν ἐραστύλον ———]

Scholiaſtes. Ἐρωτύλον, τὸν ἐράστην, τὸν ἐρωτικὸν, ὑποκοριστικῶς, οὐχ ὡς τινες κύριον, παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα πλὴν τοῦ ὄξυνος καὶ τοῦ ἴτυλος. Παῖδ' ὀλοφυρομένην ἴτυλον. Scribe, ὄξυλος. Heſych. Ὄξυλον, ὅμοιον, ἰσόξυλον. Dicitur autem ὄξυλος, ut ὄθρους, ὀπάλος, atque alia τύτθος τοῦ κόμματος. de quibus nos in *Epiſtola Critica* p. 90. Deinde ſcribe,

Παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἴτυλον ———

Quod deſumptum eſt ex Homer. Odyſſ. T. 522.

V. 52.

V. 52. ——— τίν δ' ὐ μέλει.]

Schol. Σοὶ δὲ ὐ φροντίς ἐςι τούτῳ δηλονότι. μέλει μοι τῆδε, καὶ μέλει μοι τόδε, ποιητικῶς, ἀφ' ἑ σημαινομένε καὶ πρῶτον ἔχει πρόσωπον, καὶ δεύτερον ὡς ἐν τούτοις. Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι. Verſiculus iſte eſt pars Epigrammatis, quod exſtat Anthol. lib. 6. p. 560. Carmen ipſum, quod haud inelegans eſt, hic apponam.

ΑΓΑΘΙΟΥ.

Δαφνιακῶν βίβλων Ἀγαθίε ἐννεάς εἰμι,
Ἀλλά μ' ὁ τεκτήνας ἄνθετό σοι Παφίη.
Οὐ γὰρ Πιερίδεσσι τόσον μέλω ὅσσον ἔρωτι,
Ὄργια τοσσατίων ἀμφιέπουσα πόθων.
Αἰτεῖ δ' ἀντὶ πόνων ἵνα οἱ διὰ σεῖο παρείη
Ἤ τινα μὴ φιλέειν, ἢ ταχὺ πειθομένην.

V. 54. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο]

Schol. Βρόχθ. λέγεται τὸ ἐπίλακκον μέρ., τὸ μετὰ τὸν τράχηλον ποιὸν ἔχον ἀποτελῶν. Quæ ad hunc locum leguntur in *Animadverſionibus noſtris*, ſpuria ſunt et inepta. Τὸ ἐπίλακκον μέρ. eſt *pars illa concava, quæ collo ſubjacet.* Τὸ μετὰ τὸν τράχηλον recte exponit Scholiaſtes. *Jugulum* vocant Latini. Græci Antiquiores Σφαγήν. Hypatus ſive Georgius Sanginaticius *de Part. Corp. Human.* p. 148. Σφαγὴ, ὁ ΛΑΚΚΟΣ τῆ τραχήλε. Qui locus notandus.

IDYLL. IV.

Ver. 11. Πείσαι τοί Μίλων καὶ τὼς λύκ. αὐτίκα λυσσῆν]

Venuſtatem hujus loci nemo Interpretum percepit. Reſpexit poeta ad verſum præcedentem,

Κὤχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἴκατι τυτόθι ΜΗΛΑ.

Ubi notandum illud, εἴκατι μῆλα. *viginti oves.* qui ſundus ſententiæ. Facit Ægon quod *lupi* facere ſolent. *Oves* dilaniat. Λυσσᾶν eſt proprie *canum.* eſt et *luporum famelicorum.* Poeta, neſcio quis de S. Theodoro, 154.

ΛΥΚΟΥ ΤΕ ΛΥΣΣΑΝ ἐξελὼν τῆ ποιμνίε.

Atque hinc unice intelligendus noſter; cujus venerum atque elegantiarum ne centeſimam quidem partem perſpectam habemus.

V. 16.

V. 16. ——— μὴ πρῶπας σιτίζεσθαι ὥσπερ ὁ τέτλιξ.]

Schol. Πρῶξ ἡ πρωϊνὴ ἐρέσσων διὰ τοῦ ω μεγάλου. Πρὸξ δὲ, ἡ ἕλαφος, μικροῦ. Hæc mutila ſunt. Scribendum, Πρὸξ δὲ, ἡ ἔλαφος, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Etymol. Magn. v. Πωλῶν. Ἀρτοπώλης διὰ τοῦ ω μεγάλου. Οἰνοπόλος δὲ, διὰ τοῦ ο μικροῦ. Quæ plane gemella ſunt.

Idyll. V.

Ver. 19. Οὐ τεῦ ταὶν σύριγγα λαθὼν ἔκλεψε Κομάτας]

Primum ſcribendum, Οὐ τευῦς. Confer nos infra ad v. 39. Deinde emendabat Cl. Reiſkius,

——— ΛΑΚΩΝ ἔκλεψε Κομάτας.

Sed, quod virum doctiſſimum fefellit, prima τοῦ Λάκων ſemper Theocrito producitur. Nihil autem mutandum. Haud aliter locutus eſt Ariſtophanes *Eccleſ.* 26.

Ἢ θοιμάτια τἀνδρεῖα ΚΛΕΨΑΣΑΙΣ ΛΑΘΕΙΝ
Ἦν χαλεπὸν αὐταῖς; ———
An vero veſtes virorum ſubducere
Iis difficile ſuerit?

V. 25. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἄμμιν;]

Libri Vaticani,

Καὶ πῶς, ὦ κίναδε, τάδε γ' ἔσσεται ———

Non male. Vulgatam autem lectionem agnoſcit Scholiaſtes. Καὶ πῶς ὦ πανοῦργε, ΚΑΛΩΣ ταῦτά ἐσται ἐξ ἴσου μάτρυι ἡμῶν; Dicitur autem εὖ ἐξ ἴσου ut εὖ κατὰ νόσμον et Similia. Quod Græcæ abundantiæ eſt.

V. 39. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ τεῦ τι μαθὼν ———]

Scribe,

——— παρὰ ΤΕΥΣ τι μαθὼν.

Apollonius Dyſcolus *in Excerptis Voſſii*, p. 424. Τευῦς. αὕτη σύζυγος τῆς Μευῦς. Καὶ πόκ' ἐγὼν παρὰ ΤΕΥΣ τι μαθών. Θεόκριτος. Sed librarii in hiſce plurimum peccant.

V. 84. ——— διδυματόκος αἴγας ἀμέλγων.]

Schol. Διδυματόκος Αἰολικῶς διαλέκτῳ. Διδυματόκους, ἢ ἐπιθολῇ τὸ ὑ διδυματόκος.

τύπῳ, ὡς Πίνδαρος· Ἀπάδειτο λάλοισιν θάμινα κακηγόρος. Locus Pindari exstat Olymp. I. 84. ubi tamen legitur κακαγόρως.

V. 93. ——— τῶν ἔνδυρα παῤ αἰμασιαῖσι πεφύκει]

Schol. Ἄνδυρα τὸν ὄπιγρον τόπον, ἢ τὰ τῶν ποταμῶν ἀναχωρήματα γίνεται. Scribendum; τὰ τῶν ποταμῶν ΑΝΑΧΩΜΑΤΑ. Quod et vidit vir doctissimus Joannes Koehlerus. Nicand. *Theriac.* 576.

——— μάλα δ' ἂν καὶ ἀμάρακος εἴη

Χραισμήεις, πρασιῆς τε καὶ ΑΝΔΗΡΟΙΣΙ χλοάζων.

Ubi Schol. Παίνυ δὲ καὶ ὁ ἀμάρακός ἐστι βοηθητικὸς, ὅταν ἐν τοῖς ΑΝΔΗΡΟΙΣ καὶ ταῖς πρασιαῖς, ἤγουν τοῖς κήποις καὶ ΤΑΙΣ ΑΝΑΧΩΣΕΣΙ ΤΩΝ ΠΟΤΑΜΩΝ ἀνθῇ καὶ φυτεύηται.

Idyll. VI.

Ver. 1. Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βυκόλος. ———]

Schol. Ἐναντίως ἔχει τοῦτο τῷ λεγομένῳ Ἀλκμανικῷ σχήματι. Ἐνταῦθα γὰρ οἶνον ἐπάγεσθαι ἐπὶ τοῖς δυσὶν· ἐκεῖ δὲ πληθυντικὸν λέγεσθαι μετὰ τοῦ ἑνὸς. (lege, μετὰ τοῦ ἑνός) Οἷον, Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ φοῖβος Ἀπόλλων. Λύεσθαι δὲ ἐκεῖνο μὲν ὑπερβάτῳ. Οἷον, εἰ δέ κ' Ἄρης καὶ φοῖβος Ἀπόλλων ἄρχωσι· τοῦτο δ' αὖτε κοινῶς λαμβάνομεν τὸ ὁ βυκόλος. Vox βυκόλος tam ad *Damoetan* quam ad *Daphnin* referenda est. Quod et recte docet Scholiastes. Idem monuit Schol. ad Pindar. *Olymp.* IV. p. 147. Ἔχει δ' ὁμοίως τὸ, ΔΑΜΗΤΑΣ ΚΑΙ ΔΑΦΝΙΣ Ὁ ΒΟΤΚΟΛΟΣ. πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν τὸ βυκόλος ἀπὸ κοινοῦ λεγόμενον, ἀρκοῦν ἦν ἐντελῆ ποιῆσαι τὸν λόγον. Ceterum hexameter iste,

Εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ φοῖβος Ἀπόλλων

legitur apud Homer Il. Υ. ad 138. ad quem locum vide Barnesium.

Idyll. VII.

V. 19. ——— καὶ μὰ ἀπρίμας ὄπτε σταφυλὰς]

Schol. Σεσαρὰς, ἀντὶ τῆς ἡμέρας ἡγίλλα, διεγηνὰς τὰ χείλη, καὶ μειδιῶν. οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Hic locus insignis est. Notanda verba, Οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει. Atqui vox σεσαρὸς occurrit in Βατραλάτῃ, sive *Idyll.* XX. 14. Atque hinc constat, quod viri docti suspicati fuerant, poematium illud Theo-

crito noſtro abjudicandum eſſe. Quod eſt ſtilus ſuadet. Sed de hoc viderint eruditi.

V. 24. Ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι;———]

Schol. Ἢ ἐπὶ εὐωχίαν κεκλημένῳ σπεύδεις, ἢ ἐπὶ λημόν τινῳ ἀπὸ τῶν πολιτῶν ἀπέρχῃ· οἱ γὰρ κεκλημένοι σπεύδουσιν. ἐπὶ δὲ τῶν βραδυνόντων παροιμία, ὅσις ἐπὶ δεῖπνον κληθεὶς οὐδὲ ἔρχεται, ἢ χωλὸς ἐστιν, ἢ ἃ δίδωσι συμβολάς. Hæc membra ſunt poetæ diſjecti. Repone,

Ὅσις ἐπὶ δεῖπνον οὐδὲ κληθεὶς ἔρχεται,
Ἢ χωλός ἐστιν, ἢ ἃ δίδωσι συμβολάς.

Alii autem ad cœnam ibant *vocati*, alii *non vocati*. de quibus Antiphanes Comicus apud Athenæum, lib. i. p. 4.

Οὗτοι δὲ πρὸς τὰ δεῖπνα τῶν ἐν τῇ πόλει
Ἀφορῶσιν αἰεὶ, κἀ ΠΕΤΟΝΤΑΙ δεξίως
Ἐπὶ ταῦτ' ΑΚΛΗΤΟΙ ———

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgo inquinatiſſimus eſt. Huc referendus etiam Cratinus apud Athenæum, lib. ii. p. 47.

Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτ' ΑΚΛΗΤΟΣ φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνησις.

Ita ſcribendus iſte verſus. Confer Suid. v. Ἄνησις. qui viciſſim ex Athenæo emendari poterit. Huc referendus Ariſtophanes apud Heſychium.

Χωρεῖ δ' ΑΚΛΗΤΟΣ αἰεὶ δειπνήσων ———

nec non Κνισσοκόλαξ ille, cujus meminit Aſius Samius in verſibus lepidiſſimis apud Athenæum, lib. iii. p. 125.

Χωλὸς, σιγματίης, πολυγήραϊ, ἶσος ἀλήτῃ
Ἦλθεν ὁ κνισσοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἠγάμει
ΑΚΛΗΤΟΣ, ζωμῷ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
Ἥρως εἰςήκει βορβόρῳ ἐξαναδύς.

Ita ſcribendi ſunt iſti verſiculi. Confer nos ad Suid. II. p. 148. Notanda autem vox πολυγήρως ſive πολυγήραϊ. quæ paulo rarior eſt. Philippus in venuſtiſſimo Epigrammate Anthol. lib. I. p. 156.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Λιμὸν ὀϊζυρὴν ἀπαμυνομένη ΠΟΛΥΓΗΡΩΣ
Νικῶ σὺν κύραις ἠρολόγει σάχυας.

Ὡλέ-

Ὤλισθ' ἐκ θάλπους. τῇ δ' ἐκ καλάμης συνέριθοι
Νῆσαν πυρκαϊὴν ἄξυλον ἐκ ςαχύων.
Μὴ νεμέσα Δήμητερ, ἀπὸ χθονὸς εἰ βροτὸν ἔσαν
Κῦραι τοῖς γαίης σπέρμασιν ἡμφίεσαν.

Ita legendum eſt iſtud Epigramma. Quod et monuiſſe jam video doctiſſimum Huetium. Ceterum reſtituendus hic obiter Æſchines Socraticus Dialog. III. 9. Εἶτα λαθὼν ὑπεισῆλθε τὸ γῆρας, εἰς ὃ πᾶν συῤῥεῖ τὸ τῆς φύσεως ἐπίκηρον καὶ δυσαλθές. κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὁλοςάτις ἡ φύσις ἐπιςᾶσα ἐνεχυράζει τὴ μὲν ὄψιν, τὴ δὲ ἀκοὴν, πολλάκις δὲ ἄμφω. κἂν ἐπιμείνῃ τις, παρέλυσεν, ἐλώβησατο, παρήρθρωσεν. ἄλλοι ΠΟΛΥΤΗΡΩ ἀκμάζυσι, καὶ τῷ νῷ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. Ita ſcribendum. Vulgo inepte legitur, πολὺ γήρως ἀκμάζυσι. Quod interpretes valde torſit. Sed noſtra emendatio veriſſima et leniſſima eſt.

V. 35. ——— ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ αὠς]

Quæ ad hunc locum ſcripſerunt viri eruditiſſimi, longe ineptiſſima ſunt. Notanda locutio proverbialis, ξυνὰ ὁδὸς, ξυνὰ αὠς. *Communis via, communis dies. The DAY is common, and the WAY is common.* Symmachus Epiſt. IX. 1. *Omnibus in hac vita poſitis ac locatis communis eſt cæli ſpiritus et lux diei.* Quæ ad Theocritum noſtrum illuſtrandum unice faciunt.

V. 120. Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος. ———]

Recte Schol. ἀπίῳ χαυνοτέρῳ. *As rotten as a pear.* Æſchylus ἐν Φρυξὶν apud Athenæum, lib. II. p. 51. Toup. in Suid. III. 33.

Ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων.
Hector was as mild and mellow as a mulberry.

Huc facit Alexis apud Athenæum, lib. XIV. p. 650.

——— Εἶδες ποτὲ
Πεινῶσιν ἀνθρώποις ΑΠΙΟΥΣ παρακειμένας
Ἐν ὕδατι πολλῷ; Β. Πολλάκις δή που, τί ἔν;
Α. Οὐκοῦν ἕκαστος ἐκλεγόμενος λαμβάνει
Τῶν ἐπινεύσων ΤΗΝ ΠΕΠΑΙΤΑΤΗΝ ἀεί.
Β. Δηλονότι.

Atque hinc explicandus Pherecrates apud Suid. v. Ἄπια.

Πρὶν ἀνακυκῆσαι τὰς ἀπίας ἁρπάζετε.

Ubi peſſime interpres, *Priuſquam pira remoueantur, rapite ea.* Immò vertendum, *Pira rapitis, priuſquam aqua probè lauentur.* Nam pira in aqua olim apponebantur ſcilicet. De quo conſulendus doctiſſimus Caſaubonus ad Athenæum, p. 104, cujus ſcrinia non compilo.

V. 150. ——— ἐς ἄρτι λᾶας ἔκαλλε.] Recte Heinſius, νᾶας ἔκαλλε. Nimirum non lapidibus ſed *integris montibus* Ulyſſis navem petebat Polyphemus. Ita locutus eſt Noſter V. 88.

Βάλλεν ἐμὰν μάδοντι τὸν αἰπόλον ἀ Κλεαρίσα.

Huc egregie facit Demetrius Phaler. *de Elocut.* cap. 115. Εἶπεν μέν τις καὶ τὸ ψυχρὸν ἐν διανοίᾳ, καθάπερ ἐπὶ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΑΙΘΟΒΟΛΟΥΝΤΟΣ ΤΗΝ ΝΑΥΝ ΤΟΥ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ἔφη τις, Φερομένου τοῦ λίθου αὐτοῦ ἀμαξοβόλου ἐπ' αὐτῷ.

IDYLL. VIII.

Ver. 27. Ὦ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ἁ φάλαρος ὑλακτεῖ. Numeri inſanos. Repono,

——— ἐρίφοισι κύων ὁ φάλαρος ὑλακτεῖ.

V. 67. ——— ὅτι καμεῖσθ' ὄκκα πάλιν ἄδε φύητε.]

Schol. Οὐδαμῶς κοπιάσητε, ἐνεργῆσαι δηλονότι τὴν ἔκφυσιν αὐτῆς. Notanda locutio, ἐνεργεῖν τὴν ἔκφυσιν. *in herba carpenda exercitari.* Nam elegans et exquiſita eſt. Lucian. *in Contempl.* §. 2. ΕΝΕΡΓΕΙΝ τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα. *Mortis miniſterium obire.* Θάναλος eſt *perſona.* Chatom autem Mortis miniſter. Heſych. Θάναλος, ὁ Θεός. Ita intelligendus Lucianus. Procopius *in Perſicis*, II. 26. Τὰς τε σφενδόνας καὶ τὰ τόξα ΕΝΗΡΓΟΥΝ. Alciphro III. 55. ΕΝΕΡΓΕΙΝ τὴν Δωρίδα, de quo noſt. in *Addendis*, IV. 61.

IDYLL. IX.

Ver. 25. ——— ἔ κρέας αὐτὸς
Σιτάθην — — —]

Schol. Τέτε τὸ κρέας αὐτὸς ἐσπασάμην, μετὰ πάντα μαμακάμενος. Scribe, ΕΠΑΣΑΜΗΝ. *comedi.*

V. 29. ——— παρὰν ἄμμα νομεῦσι] Legebam, πρὶν ἄμμα. Quod quidem veriſimile eſt. Sic Noſter VII. 51.

——— Πρὶν

——— Πρὰν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.

Sed jam nihil muto. Noſter XXII. 152.

——— ΕΝΩΠΙΟΣ ἀμφοτέροισι

Αὐτὸς ἐγὼ τάδ' ἔειπα ———

Quod perinde eſt. Quid quod ſic ſolet Theocritus. Παρὼν ἄεισα — Λαθὼν ἔκλεψα. de quo nos ſupra ad V. 19. Quod Græcæ abundantiæ eſt. Quare recte Interpres, *Quod ego coram paſtoribus illis cecini.* Et hoc verum.

V. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον ———]

Hæc fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Recte Schol. τὸ ἔαρ ἐξαίφνης ἘΛΘΟΝ. Hippocrates de Aere p. 287. Ὁπόταν γὰρ ΤΟ ΠΝΙΓΟΣ ΕΠΙΓΕΝΗΤΑΙ ΕΞΑΙΦΝΗΣ, τῆς τε γῆς ὑγρῆς ἔσης ὑπὸ τῶν ὄμβρων τῶν ἐαρινῶν καὶ ὑπὸ τοῦ νότου, ἀνάγκη διπλόον τε καῦμα εἶναι. *Ubi calor æſtivus derepente ſupervenerit, terrâ tum ab imbribus vernis, tum ab auſtro humectata, æſtum conduplicari neceſſe eſt.* Atque hinc corrigendus obiter Callimachus *in Dian.* 69.

Ἀλλ' ὅτε κυράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,

Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐῇ ἐπὶ παιδὶ καλιζεῖ,

Ἄργην ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώμαθ' ἑκ μυχάτοιο

Ἔρχεται Ἑρμείης ———

Quæ fruſtra defendit Cl. Erneſtus. Lego et diſtinguo ex vi et ductu ſententiæ.

——— ὁ δὲ δώμαθ' ἑκ μυχάτοιο

Ἔρχεται ΕΞΑΠΙΝΗΣ, σποδιῇ τε κεχρημένον αἰθῇ

Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται ———

Mater vocat Cyclopa; ille verò ſtatim advenit. Nihil verius aut facilius. Theocritus XXVI. 14.

Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεα ὄργια Βάκχου

ΕΞΑΠΙΝΑΣ ΕΠΟΤΣΑ ———

Euripid. *Iphig. Taur.* 1394.

Δεινὸς γὰρ ΕΛΘΩΝ ἄνεμος ΕΞΑΙΦΝΗΣ, νεὼς

Ὤθει πάλιν πρυμνήσια ———

Auctor ἀνώνυμος in Epigram. Anthol. lib. I. p. 140.

Ἠσιόδῳ ποτὲ βίβλον ἐμαῖς ὑπὸ χερσὶν ἑλίσσων,

Πύρρην ΕΞΑΠΙΝΗΣ εἶδον ΕΠΕΡΧΟΜΕΝΗΝ

Βίβλον δὲ ῥίψας ἐπὶ γῆν χερὶ, τῦτ' ἐβόησα,
Ἔργα τί μοι παρέχεις ὦ γέρον Ἡσίοδε;

IDYLL. X.

V. 2. Οὐθ' ἑὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ ———]

Libri veteres, Οὔτε τὸν ὄγμον. Recte. Schol. Οὔτε τὴν εὐθεῖαν τάξιν, ὡς πρότερον, διαλήρεις. Deinde ſequitur,

——— τᾶς τὸν πόδα κάκτος ἔτυψεν.

Ubi notanda vox κάκτος. quæ *Siculorum* eſt. Antigonus Caryſtius Hiſt. Mirab. cap. 8. Οὐχ ἧττον δὲ τῦτο θαυμαζὸν, καθωμιλημένον δὲ μᾶλλον, τὸ περὶ τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ ἄκανθαν, τὴν καλυμένην ΚΑΚΤΟΝ, εἰς ἣν ὅταν ἐλαφρὸς ἐμβῇ καὶ τραυματισθῇ, τὰ ὀσᾶ ἄφωνα καὶ ἄχρηςα πρὸς ἀυλὰς ἔχει. ὅθεν καὶ ὁ Φιλήτας ἐξηγήσατο περὶ αὐτῆς, εἴπας·

Γηρύσαιτο δὲ νεβρὸς ἀπὸ ζωὴν ὀλέσασα,
Ὀξείης ΚΑΚΤΟΥ τύμμα φυλαξαμένη.

Confer Cl. Caſaubon. ad Athenæum, p. 146, et Cl. Salmaſium ad Tertulliani Pallium, p. 172.

V. 35. ——— καὶ καινὰς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλας]

Scholiaſtes. Ἀμύκλαι πόλις Λακωνικὴ ὅθεν καὶ Ἀμυκλαῖον παιδίον, τὸ ἐκ τῶν Ἀμυκλῶν. Ad hunc locum ſilent Interpretes. Per παιδίον Ἀμυκλαῖον intelligendus HYACINTHUS, quem *Amyclis* oriundum diſco interfecit Apollo. de quo Nicander *Ther.* 902.

——— καρπόν τε πολυθρήνυ Ὑακίνθυ
Ὃν ποτὲ Φοῖβος ἀρήνησεν, ἐπεί ῥ' ἀκέοντα
Παῖδα, λαβὼν προπάροιθεν Ἀμυκλάου πολιοῖο
Πρωθήβην Ὑάκινθον ———

Μειράκιον Ἀμυκλαῖον vocant Palæphatus et Libanius. Huc facit Joannes Tzetzes *Var. Hiſt.* Chil. I. cap. XI.

Ὑάκινθος Κυνόρτου μὲν ἦν ἀδελφὸς ὡραῖος,
Υἱὸς Ἀμύκλου δὲ παῖδος, μητρὸς τῆς Διομήδης,
Ἐκ γῆς ἀνδρῶν τῶν εὐγενῶν Λακώνων Ἀμυκλαίων.

IDYLL.

IDYLL. XI.

Ver. 15. ——— ἔχων ὑπακάρδιον ἄλκα.

Κύπριδα ἐκ μεγάλας, τὸ οἱ ἤπατι πῆξε βέλεμνον]

Libri *Medicei* et *Vaticani*, ᾗ οἱ ἤπατι. Recte. *Quæ* (Venus ſcil.) *telum illi in hepate fixerat.* Homer. *Odyſſ.* X. 81.

——— ὁ δ' ὀμαρτῇ δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἰὸν ἀποπροϊεὶς βάλλε σῆθ' παρὰ μαζὸν,
Ἐν δὲ ΟΙ ΗΠΑΤΙ ΠΗΞΕ ΘΟΟΝ ΒΕΛΟΣ ———

Ad hunc locum proculdubio reſpexit Theocritus.

V. 25. Ἡρασθην μὲν ἔγωγε κόρα τεῦ, ἀνίκα πρᾶτον]

Verſus hiat. Reſcribe cum MSS. *Med.* et *Vat.*

Ἡράσθην μὲν ἔγωγε ΤΕΟΥΣ κόρα ———

Dores dicebant τεῦ, τεῦς et τεῦς. Noſter XVIII. 41.

Πολλὰ ΤΕΟΥΣ Ἑλένα μεμναμένα ———

Ita ſcribendus iſte locus ex MSS. *Vat.* Apollonius Dyſcolus in *Excerptis Voſſii*, p. 424. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ ἡμῶς Δωρίῳ ἡ τεῦς. Ἡρακλῆς τέ ἐς καράνην Σώφρων. Locus Sophronis nonnihil corruptus eſt atque ita corrigendus: Ἡρακλῆς τεῦς ΚΑΡΡΩΝ ἦν. *Hercules was a better man than you.* Κάρρων eſt vox Dorum. Homo Spartanus apud Plutarchum in Pyrrho. Αἱ μὲν ἐσσὶ τύ γε θεὸς, κὐδὲν μὴ παθωμεν, εἰ γὰρ ἀδικεῦμεν· εἰ δὲ ἄνθρωπος, ἔσσεται κὴ ΤΕΥ ΚΑΡΡΩΝ ΑΛΛΟΣ. Mulier Lacedæmonia apud Plutarchum in Lycurgo. Καλὸς μὲν γὰρ ἦν κὴ ἀγαθὸς ὁ Βρασίδας, πολλοὺς δὲ ἄνδρας Λακεδαίμων ἔχει ΤΗΝΟΥ ΚΑΡΡΟΝΑΣ. Epicharmus apud Athenæum, lib. VIII. p. 363.

Ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ὄππα παρέσσι ΚΑΡΡΟΝΕΣ.

Verſus laborat. Tentabat Grotius in *Excerptis*, ſed tentabat fruſtra. Metro autem facile ſuccurrendum eſt. Reſcribe,

Ἀλλὰ σιγῆν ἀγαθὸν ΟΠΠΟΚΑ παρέσσι κάρρονες.

At tacere bonum eſt cum adſunt præſtantiores.

Idem ὄππα et ὁππόκα. Ceterum ad hoc Sophronis dictum manifeſto reſpexit Chamæleon apud *Memnon. in Hiſtor.* laudante Photio *in Bibl.* p. 716. Ἑνὸς τῦ Χαμαιλέοντος ὐδὲν ὀρρωδήσαντος τὰς ἀπειλὰς, ἀλλὰ φαμένου, ΗΡΑΚΛΗΣ ΚΑΡ-

ΡΩΝ Σέλευκε, (κάρρων δὲ ὁ ἰσχυρότερος παρὰ Δωριεῦσιν) ὁ δ' ἔν Σέλευκος τὸ μὲν ῥηθὲν ἐ συνῆκεν, ὀργῆς δ' ὡς εἶχε κ᾽ ἀπέῤῥεπετο. Ita ſcribendus iſte locus, qui elegantiſſimus eſt. Verbum autem Τεῦς, ut ad Noſtrum revertar, alibi uſurpat Apollonius in *Excerptis*, cujus verba, quæ admodum inquinata ſunt, hic adſcribam, ut emendatiora legantur. Ἐῦς, αὕτη ἀκόλυθος Δωρικὴ τῆ Τεῦς, ἥ συνεχῶς κ᾽ Κόρινναι ἐχρήσαῖο ἐν Καῖαπλῳ. Νικασομεγαλοσθένης ὠ ἀρείων χῶραν ταπεῦς πᾶσαν ὧν ἐ μηνεν. Poſteriorem partem hujus fragmenti feliciter expedivit vir doctiſſimus ad Corinthum, priorem ego expedio. Locus ita legendus eſt: Νίκασ᾽ ὁ μεγαλοσθενὴς ΩΑΡΙΩΝ, χῶραν τ᾽ ἀπ᾽ ἐῦς πᾶσαν ὠνύμηνεν. *Vicit magnanimus Orion, regionemque a ſe totam denominavit. Called the land after his own name.* Huc facit JOAB apud 2 Sam. xii. 27. Καὶ ἀπέςειλεν Ἰωὰβ ἀγγέλυς πρὸς Δαβὶδ, κ᾽ εἶπεν· Ἐπολέμησα πρὸς Ῥαββὰθ, κ᾽ καῖελαβόμην τὴν πόλιν τῶν ὑδάτων. Καὶ νῦν συνάγαγε τὸ κατάλοιπον τᾦ λαᾦ, κ᾽ παρέμβαλε ἐπὶ τὴν πόλιν, κ᾽ προκαῖαλαβᾦ αὐτὴν, ἵνα μὴ προκαταλάβωμαι ἐγὼ τὴν πόλιν, κ᾽ ΚΛΗΘΗΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΕΠ᾽ ΑΥΤΗΝ. *Leſt I take the city, and it be called after my name.* Idem autem Ὡρίων et Ὠαρίων. Callimachus in *Dian.* 265.

——— ἐδὲ γὰρ Ὠτος,
Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήςευσαν.

Ad quem locum conſulendus illuſtriſſimus Spanhemius. Recte autem μεγαλοσθενὴς Ὠαρίων. Orion enim viribus et mole corporis præſtabat. de quo Diodorus Sic. IV. 85. Scholiaſtes ad Pindar. *Iſth.* IV. ὑπερμεγέθη Ὡρίωνα vocat. hinc Homer. Il. Σ. 486.

——— τό τε ΣΘΕΝΟΣ Ὡρίωος,

Ceterum quoniam hoc Corinnæ fragmentum reſtituimus, libet et alterum locum ejuſdem poetriæ, quem nobis conſervavit Phrynichus *Eclog.* p. 136. hic emendare. Nam corruptus eſt, et operam noſtram atque medelam implorat. Phrynichi verba ſunt: Ψίθος, μωρὸς, ὕελος, ἁμαῤῥάνεσιν οἱ διὰ τᾶς ε λέγοντες. ἀδόκιμον γάρ. κ᾽ Ἀκόρινναν τὸν ὑάλινον παῖδα θήσεις. Quæ ita levi manu refingenda atque inſtauranda ſunt: Καὶ Κόρινναν τὸν ὑάλινον παῖδα ΦΗΣΙ. *Et Corinna* vitreum puerum *dicit.* Ita ſcribendus iſte locus, qui viros eruditiſſimos admodum torſit. Haud aliter locutus eſt Strato in Epigrammate veuſtiſſimo, quod hic integrum et emendatum ſubjiciam.

ΣΤΡΑ-

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Βυπάϊητε μέλισσα, πόθεν μέλι τᾶμὸν ἰοῦσα
ΠΑΙΔΟΣ ΕΦ' ΤΑΛΕΗΝ ΟΥΙΝ ὑπερπέτασαι;
Οὐ παύσῃ βομβεῦσα κ᾽ ἀνθολόγοισι θέλουσα
Ποσσὶν ἐφάψασθαι χρωτὸς ἀκηρατάτᾳ;
Ἔρρ᾽ ἐπὶ σὰς μελίπαιδας ὅποι ποτὲ, δραπέτι, σίμβλας,
Μή σε δακῶ. Κἠγὼ κέντρον ἔρωτος ἔχω.

Ita ſcribendum eſt iſtud Epigramma ex Cod. MS. Corinnam autem imitatus eſt Horatius Od. I. 17.

——— *Et fide Teia*
Dices laborantes in uno
Penelopen VITREAMQUE CIRCEN.

V. 66. Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.]

Eleganter Schol. πιτύαν δραστικωτάτην ἐμβαλοῦσα. Heſych. Τάμισος, ἡ πιτύα. Dicitur autem πιτύα, πυτία, et πυετία. de quo viri docti ad Moerin. Heſych. Ὄπὸς, πυτίων. Βοτανή τις, δι' ἧς πήγνυται τὸ γάλα. Scribe ΠΥΤΙΑ. Idem. Πιτύνη, κνῆκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Suid. Πιγνύη, κνῆκος, ὁ τὸν τυρὸν πηγνύων. Corrigendum utrobique, ΠΙΤΥΗ. Illud autem κνῆκος ſive κνῖκος minus perſpectum habuerunt editores. Dioſcor. IV. 190. Πήσσει δὲ κ᾽ γάλα ὁ χυλὸς τᾶς σπέρμαλος, κ᾽ λυσικώτερον ποιεῖ. *Succus autem ſeminis cneci lac coagulat, ipſumque ad ſolvendam alvum efficacius reddit.* Quod γάλα ΕΜΠΙΤΥΑΣΘΕΝ alibi vocat Dioſcorides. de quo Columel. p. 267. et Geopon. XVIII. 19. Ceterum huc facit Schol. ad Nicand. *Ther.* 577. Τάμισον τὴν πιτύαν λέγει, ἥτις ἐπὶ τῶν ἤδη γαλακτοπροφυμένων εὑρίσκεται. χρῶνται δὲ αὐτῇ πρὸς ΠΗΞΙΝ ΤΩΝ ΤΥΡΩΝ. κ᾽ Νικέων δὲ ἐν ταῖς Δυνάμεσιν ἀρίστην τὴν πιτύαν εἶναι φησὶ, πρώτην τὴν τᾶς νεβρᾶς, δευτέραν δὲ τὴν τᾶς λαγωᾶς, κ᾽ τρίτην τὴν τᾶς ἐρίφου, ΗΣ ΜΕΜΝΗΤΑΙ Ο ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ. Confer Theocrit. VII. 16. Ad quem locum reſpexit Scholiaſtes.

Ver. 70. Φάσω τὰν κεφαλὰν κ᾽ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν ———

MS. *Medic.* Σφύσδην. Recte. Sic ſolent Dores. Noſter XV. 26.

Ἕρπην ὦρα κ᾽ εἴη ———

Sunt autem *σφύζειν* et *σφυγμὸς* medicorum vocabula, et de *inflammatione et ſubſultatione partium* intelligenda. Heſych. Σφύζει. πηδᾷ, φλεγμαίνει, καίεται, ζέλλεται ἢ φλέψ. Quem locum fruſtra ſollicitant viri eruditi. Alii ἄλλεται, alii πάλλεται ἢ φλέψ, Sed nihil mutandum. Nicander Alexiph. 192.

——— περὶ δὲ ΦΛΕΒΕΣ ἔνδοθι γυίων
Ῥωμαλέαι ΣΤΕΛΛΟΝΤΑΙ ———

Ubi Schol. *αἱ ἀρτηρίαι μεγάλως* ΣΦΥΖΟΥΣΙΝ, *ἢ περιῤῥωμέναι* ΣΤΕΤΕΛΛΟΝΤΑΙ. Feſtive autem Cyclops ſe conqueſturum apud matrem eſſe ait *de dolore capitis et pedum*; quippe qui deambulando, curſitando, et Galateam ſuam perſequendo ita attritus ſit et defatigatus, ut neque pes neque caput officium ſuum ſatis facere quiret. Atque hac occaſione corrigendus inſignis locus Senecæ, in quo enucleando operam ſuam atque oleum luſerunt viri eruditiſſimi. Eſt autem in Epiſt. LIII. *Pedes dolent, articuli punctiunculas ſentiunt: adhuc diſſimulamus, et aut talum extorſiſſe nos dicimus, aut in exercitatione aliqua laboraſſe. Dubio et incipiente morbo, quærimus nomen: qui ubi talaria cœpit intendere, et utroſque pedes dextros fecit, neceſſe eſt podagram fateri.* Hæc inepta ſunt et vitii manifeſta. Sed res facile inſtauranda eſt. MSS. nonnulli, *utroſque pedes deſtros fecit.* Legendum proculdubio: *Ubi talaria cœpit intendere, et utroſque pedes* DISTORTOS *fecit, neceſſe eſt podagram fateri.* Seneca Epiſt. LXVII. *Neminem certe adhuc ſcio eo nomine votum ſolviſſe, quod flagellis cæſus eſſet, aut* PODAGRA DISTORTUS, *aut equuleo longior factus.* Suetonius *in Galba.* PEDIBUS articulari morbo DISTORTISSIMIS.

IDYLL. XII.

Ver. 12. Δοιὼ δή τινε τώδε ———]

"Vulgo τώδε exaratur. Sed exarandum curavi τῶδε cum circumflexo. quod "idem eſt atque ὧδε." *Reiſk.* Imperite admodum vir doctiſſimus. Eadem quoque chorda aberravit Cl. Erneſtus ad Homer. Odyſſ. Δ. 26.

Ξείνω

Ξείνω δή τινε τώδε, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε
Ἄνδρε δύω ———

Ad quem locum respexisse videtur Theocritus. Confer Aristoph. *Acharn.* 1068. et Suid. nostrum v. Προσκλήσεις et v. Συγγνώμονα.

V. 13. ——— φάμη χ' ὠμυκλαΐσδων]

Schol. Ἀμυκλαΐσδων, ὁ τῇ τῶν Ἀμυκλῶν χρώμενος διαλέκτῳ. ἀντὶ τῦ τῶν Λακώνων. Scribe, τῇ τῶν ΑΜΥΚΛΑΙΩΝ.

V. 15. ——— ἦ ῥα τότ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὄχ' ἀντεφίλησ' ὁ φιλήθεις.]

Ad hunc locum frustra fuerunt viri doctissimi, qui vitium quidem viderunt, medelam autem non viderunt. Sed res nullo negotio restituenda est. Rescribendum omnino,

——— ἦ ῥα ΠΟΤ' ἦσαν
Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες ———

Notus versiculus:

ΠΑΛΑΙ ΠΟΤ' ΗΣΑΝ ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Cujus meminit Aristophanes in *Plut.* 1003. Confer etiam Athenæum, lib. XII. p. 523. Huc facit Theophylactus Epist. 18. p. 27. Τοσῦτον γὰρ νῦν τῆς ἡμῶν αὐλῶν ὑστερῦμεν δυνάμεως, καθ' ἣν ΠΟΤ' ΗΜΕΝ ΠΑΛΑΙ ΑΛΚΙΜΟΙ, ὅσον τότε τῆς τῶν ἀρχαίων ἀπελειπόμεθα ἕξεως. Atque ad hunc versiculum proculdubio respexit Theocritus.

V. 21. Ἀλλ' ἤτοι τύτων μὲν ὑπέρτεροι ὐρανίωνες
Ἔσσονθ' ὡς ἐθέλησιν ———]

Interpres nugatur. Locus ita vertendus est: *Sed hæc omnino in nutu et potestate deorum sunt.* Quod et recte vidit Heinsius. Ita locutus est Apollonius *Argon.* III. 987.

——— ἢ γὰρ ἄνευθεν
Ὑμείων, γονέντε ΥΠΕΡΤΕΡΟΣ ΕΣΣΟΜ' ἄεθλω.

IDYLL. XIII.

V. 15. Αὐτῷ δ' ἓν ἕλκων ———] Nihil muta. Metaphora à *jumentis*. quod et recte obſervavit Scholiaſtes. Notum proverbium: Ταυτὸν ἕλκομεν ζυγόν. de quo Suidas. Quare recte Interpres, *Unaque recte trahens. Idem cum eo trahens jugum.* Quod Helleniſmi rarioris eſt. Ariſtoph. *Eccleſ.* 805.

——— Καλλίμαχος δ' ὁ χοροδιδάσκαλος

Αὐτοῖσιν εἰσόισει ———

Ubi Schol. Αὐτοῖσι. σὺν αὐτοῖς. Reſpexit autem Theocritus, quod nemo vidit, ad Ariſtoph. *Pac.* 474.

ΕΤ ὄιδε γ' ΕΙΛΚΟΝ ᾠδὴν Ἀργεῖοι πάλαι.

Ita ſcribendus iſte verſiculus. Quod ex Syracuſano noſtro manifeſtum eſt.

V. 68. Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια τῶν παρεόντων
Ἰσία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον]

Locus iſte, qui longe vexaliſſimus eſt, ita diſtinguendus videtur,

Ναῦς μένεν ἄρμεν' ἔχοισα μετάρσια· τῶν παρεόντων
Ἰσία δ' ἠΐθεοι μεσονύκτιον ἐξεκάθαιρον.

Idem τῶν παρεόντων ἠΐθεοι et οἱ παρόντες ἠΐθεοι. Senſus eſt: *Hercules et Hylas aberant, et navigii nullam curam habuerunt: Qui verò aderant juvenes,* &c. Κυρότερος ἑτάρων vocat Apollonius Rhod. I. 408.

——— τὺς δ' ἐρύσαντο

Κυρότεροι ἑτάρων ———

Ubi Schol. οἱ τῶν ἑτάρων ΝΕΩΤΕΡΟΙ. Ceterum ad hunc locum nonnulla ſcripſimus in *Addendis*, quæ neutiquam aſpernanda ſunt.

IDYLL. XIV.

Ver. 37. Ἄλλος τοι γλυκίων ὑποκόλπιος ἄλλον ἴησιν
Θάλπε φίλον ———]

Quæ ad hunc locum non ita pridem adnotavimus non hic repetam, nec neceſſe eſt. Vocem autem Ὑποκόλπιος uſurpat Mæcius in Epigram. apud Anthol. lib. VII. p. 622.

ΜΑΙΚΙΟΥ.

Τί ζυγνή; τί δὲ ταῦτα κόμης εἰκαῖα, Φιλαινὶ,
Σκύλματα, καὶ νοερῶν σύγχυσις ὀμματίων;
Μὴ τὸν ἐραστὴν εἶδες ἔχοντ' ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ ΑΛΛΗΝ;
Εἰπὸν ἐμοί· λύπης φάρμακ' ἐπισταίμεθα.
Δακρύεις, ἃ φής δέ. μάτην ἀρνεῖσθ' ἐπιβάλλῃ·
Ὀφθαλμοὶ γλώσσης ἀξιοπιστότεροι.

Uſurpat etiam Strato in Epigrammate apud Cl. D'Orvill. ad Charit. p. 348. quod, quia exquiſitæ venuſtatis eſt, hic integrum adſcribam.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εὐῤῥυχες, ἃ φθονέω, βιβλίδιον, ἦ ῥά σ' ἀναγνὺς
Παῖς τις ἀναθλίζει πρὸς τὰ γένεια τιθείς.
Ἢ τρυφεροῖς σφίγξει περὶ χείλεσιν, ἢ κατὰ μηρῶν
Εἱλήσει δροσερῶν, ὦ μακαριςόταλον.
Πολλάκι φοιτήσεις ΥΠΟΚΟΛΠΙΟΝ, ἢ παρὰ δίφρους
Βληθὲν, τολμήσεις κεῖνα θίγειν ἀφόβως.
Πολλὰ δ' ἐν ἠρεμίῃ προλαλήσεις. ἀλλ' ὑπὲρ ἡμῶν
Χαρτάριον, δέομαι, πυκνότερον τι λάλει.

Ubi notandum illud, παρὰ δίφρους βληθὲν. quomodo locutus eſt Sophocles ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ apud Schol. ad Pindar. p. 449.

Σὺ δ' ΕΝ ΘΡΟΝΟΙΣΙ γραμμάτων ψυχὰς ἔχων
Ἀπόνειμον ———

Ita ſcribendus eſt iſte locus. de quo nos in *Addendis* ad Theocrit. XVIII. 48. Vulgo inepte legitur, ἐν θρήνοισι. Notandum etiam verbum Προλαλεῖν. quod rarum. Προλαλεῖν eſt *garrire*. Cui opponitur Πυκνότερον λαλεῖν. hinc lux et acumen Epigrammatis. Atque hinc Πρόλαλος. Suidas: Πρόλαλος. ὁ προαλὴς ὢν τῷ λέγειν. Καὶ τοῦτον καλεσίγασαν τηνάλλως ΠΡΟΛΑΛΟΝ τε καὶ ἰταμὸν ὄνλα. Quod fragmentum ex Æliano depromptum eſt. Confer Suid. v. Γεργών. qui ex hoc loco emendandus eſt. Quod Kuſterum fugiſſe miror. Vox occurrit etiam apud Maneth. *Apotel.* V. 337.

Εὐκινέων, ΠΡΟΛΑΛΟΝ ———

Ubi notanda vox Εὐκνις. quæ in rariſſimis eſt. Idem autem Ὑποκόλπιος. et ἐν τῷ κόλπῳ, quomodo locutus eſt D. Joannes xiii. 23. Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ΕΝ ΤΩι ΚΟΛΠΩι τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς. *In gremio* vocat Juvenal. II. 120.

——— *ingens*
Cœna ſedet, GREMIO *jacuit nova nupta mariti.*

Quod perinde eſt. Sed de toto hoc commercio, quod antiquiſſimum eſt, et neutiquam indecorum, conſulendus omnino vir illuſtriſſimus, et cui ſexcenti *Hebræculi* non ſunt pares, eruditiſſimus POTTERUS in *Archæol. Græc.* Lib. IV. cap. 20. Quod in primis notabit *homo male-ſedulus*, et qui nec me nec mea ſatis intellexit.———Sed parco homini, qui nemini pepercit.

Vid. Burm. in Virg. Æn. IV. 84. —Gremio Aſcanium — detinet.

V. 70. ——— ποιεῖν τι δεῖ οἷς γόνυ χλωρόν]

MS. optimus *Mediceus*, ἂς γόνυ χλωρόν. Recte. Idem ἂς et ἔως. Heſych. Ἂς, ἕως, μέχρις ἄ. Confer nos in *Addendis* ad XXIX. 20. ubi hanc vocula Theocrito reſtituimus. Huc facit Scholiaſtes, Ἀντὶ τοῦ ΕΩΣ ἀκμάζομεν. Item Gloſſæ *Laurent.* Ποιεῖν τι δεῖ, ΕΩΣ τὸ γόνυ χλωρόν. Reſpexit etiam Horatius *Epod.* XIII. 4.

——— *Rapiamus, amice,*
Occaſionem de die; DUMQUE VIRENT GENUA,
Et decet, obducta ſolvatur fronte ſenectus.

IDYLL. XV.

Ver. 15. Ἀπφῦς μὲν τὴν πρώαν (λέγομες πρώαν δὴν
Πάλλα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
Ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν ———]

Libri *Vaticani*,

——— λέγομες δὲ πρώαν δὴν
Πάλλα ———

Recte et numeroſe. Idem πάντα et κατὰ πάλλα. Vox autem πρώην nunc *ſtrictiori* nunc *laxiori* ſenſu uſurpatur. Hinc feſtive Praxinoa, λέγομες δὲ πρώαν πάλλα. *We uſe the word* πρώην *upon all occaſions.* Quod vernile et muliebris

Vid. Hom. Il. B. 303.

muliebris ἀὸλεσχίας est. Syllaba autem prima τῦ πρώαν, quod librariis fraudi fuit, nunc brevis, nunc longa est. Noster. V. 4. 1. Sic in Hom. Il. Π. 500.

Τόν μευ τὰν σύριγγα πρώαν κλεψαῖσα Κομάταν.

Poteris etiam scribere,

——— λέγομες τὰ πρώαν θὴν
Πάντα ———

Sed illud, opinor verius. Ceterum corrigendus hac occasione Nestorius in Epistola apud Evagrium *Eccles. Hist.* I. 7. Ὀάσεως τῆς Ἴβεως ἐκ πολλῶν ΠΡΩΗΝ ἀφανισθείσης, τῦ τῶν Νομάδων πλήθυς ἐπ' αὐτὴν ἀναδραμόντ@. Ubi verba, ἐκ πολλῶν πρώην expedire non potuit doctissimus Valesius. Sed locus manifesto corruptus est, atque ita rescribendus, Ὀάσεως τῆς Ἴβεως ΕΚ ΠΟΛΕΜΙΩΝ πρώην ἀφανισθείσης. *Cum urbs Oasis ab hostibus non ita pridem diruta esset.* Quam emendationem nostram sequentia confirmant. Ceterum notanda illa Praxinoæ, νίτρον κ᾽ φῦκ@. Quæ in muliebri supellectili scilicet, et ad formam commendandam faciebant. de quo Aristophanes in *Thesmophoriazusis secundis* et viri docti ad Polluc. VII. 95. Locus autem ubi *nitrum* venum daretur, Νίτρον dicebatur. Hesych. Τὰκ τῦ νίτρυ. τὰ τῶν μαγείρων ξηρὰ ὀρτύμαλα διὰ τὸ ἐνταῦθα κ᾽ ΤΟ ΝΙΤΡΟΝ πωλεῖσθαι. Ita scribendus iste locus. quod et viderat magnus Salmasius. Sic solebant scilicet Græci. de quo Cl. Taylorus *in Lysiacis* et doctissimus Piersonus ad *Mœrin.* Atque hinc intelligendus Strato in Epigrammate, cujus mentem minus perspectam habuerunt viri eruditi.

ΣΤΡΑΤΩΝΟΣ.

Εἶδον ἐγώ τινα παῖδα ἐπανθοπλοκῦσα κορύμβες
Ἀγλιπαρερχόμεν@ τὰ σεφανοπλόκια.
Οὐδ᾽ ἄτρωτα παρῆλθον, ἐπισχὰς δ᾽ ἤσυχος αὐτῷ
Φημί, πόσε πωλεῖς τὸν σὸν ἐμοὶ σέφανον;
ω Μᾶλλον τὴν καλύκων ἐρυθραίνεῖο, κ᾽ καλακύψως
Φησὶ, μακραὶν χώρει, μή σε πατηρ ἐσίδῃ.
Ὠνῦμαι προφάσει σεφάνυς, κ᾽ οἰκάδ᾽ ἀπελθὼν
Ἐξεφάνωσα θεὺς Κεῖνον ἐπευξάμεν@.

Ubi

Ubi τὰ στεφανοπλόκια est *forum ubi corollæ vendebantur. the flower-market.* ubi τὰ λάχανα *locus ubi olera venum exponebantur. the herb-market.* Diphilus Comicus apud Athenæum, lib. VI. p. 228.

Συνῆκας ἡμᾶς ΕΙΣ ΤΑ ΛΑΧΑΝΑ τὴν πόλιν.

Quem locum non intellexerunt Interpretes. Atque hinc explicandus insignis locus Lycurgi *cont. Leocrat.* p. 232. Edit Taylor. Φρυνίχου γὰρ ἀποσφαγέντος νύκτωρ παρὰ τὴν κρήνην τὴν ἐν τοῖς Ὀυενίοις ὑπὸ Ἀπολλοδώρου καὶ Θρασυβούλου. Ubi inepte Interpres, *Phrynicho enim noctu jugulato apud fontem in Salicreto ab Apollodoro et Thrasybulo.* Τὰ οἰσύδια est *forum vimineum*, sive *locus ubi vasa vimínea venum exponebantur.* Idem οἰσυΐδιος et οἰσυΐνους, ut ἀσπίδιος et ὀστρεῖνοις. Dicitur autem ἐν τοῖς οἰσυΐδιος, *in foro vimineo. in the basket market.* ut ἐν τοῖς ἰχθύσι, *in foro piscario. in the fish-market.* de quo viri docti ad Aristophanis *Vespas* et Theophrasti *Characteres.* Atque hinc concilianda Plutarchus, qui *in foro* Phrynichum interfectum esse ait. Plutarch. *in Alcibiade.* Ὕστερον μέν τοι τὸν Φρύνιχον ἐκ τῶν περιπόλων Ἕρμωνι ΕΝ ΑΓΟΡΑΙ παρὰ ξυμμορίδιον καὶ διαφθείραντος, οἱ Ἀθηναῖοι δίκης γενομένης, τὸν μὲν Φρύνιχον προδοσίας κατεψηφίσαντο τεθνηκότος, τὸν δὲ Ἕρμωνα καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ τιμῶντες ἐστεφάνωσαν. *Postea tamen Phrynichum quum unus excubiterum Hermon fugiens* IN FORO *percussisset et interemisset, Athenienses causa cognita Phrynichum proditionis mortuum damnavere; Hermonem autem ejusque consortes donaverunt coronis.*

V. 98. ——— Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ᾄσεσθαι.]

Σπέρχις est nomen *ialemi* sive *carminis lugubris*, quod cantitari solebat in honorem *Sperchidos.* de quo nos in Epistola ad Cl. Warton. Sic *Harmodius, Admetus, Telamo.* nomina scoliorum, quæ istorum hominum laudes continebant. de quibus Athenæus et Scholiastes ad Aristophanis *Vespas* et *Acharnenses.* Theopompus comicus apud Athenæum, lib. I. p. 23.

——— μετὰ ταῦτ' ἐπάσομεν

Κατακείμενοι μαλακώτατ' ἐπὶ τριβλινίῳ,

ΤΕΛΑΜΩΝΟΣ οἰμώζοντες ἀλλήλοις μέλη.

Ita scribendus iste locus, quem minus intellexisse videntur Interpretes. Hujus scolii meminit et Aristophanes in Lysist. 1239. ubi consulendus Scholiastes. Ἁρμοδίαν autem *cantilenæ* ut alios taceam, mentionem facit Antiphanes comicus apud Athenæum, lib. XV. p. 695.

+ Conf. Scholiast. in Med. Eur. V. 66. Poll. VI. 7. Alexis. Athen. 227. E.

Ἀρμόδι☉. ἐκαλεῖτο, πᾶσιν ᾠδίσῳ,
Μεγάλην διὸς σωτῆρ☉. ἄκαλον ἤρέ τις,

Primus verſiculus, quod nemo vidit, uno pede claudicat, atque ita ſuſtentandus eſt,

Ἀρμόδι☉. ἐπεκαλεῖτο ———

Suid. Παιανίσαι, τὸν παιᾶνα ΕΠΙΚΑΛΕΙΣΘΑΙ. quod haud abſimile eſt. Cantilenam autem iſtam, A BOTTLE SONG, in Harmodium conſcripſit Calliſtratus, quem ideo *poetam ingenioſum et valde bonum civem* vocat Cl. Louthius in Prælectionibus ſuis; qui et ſcolium integrum vel dedit vel peſſundedit. Sed de hoc plura alibi. Atque hinc explicandus Euripides in *Iphig. Aul.* 1467.

Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεανίδες,
Παιᾶνα τῇ μῇ συμφορᾷ, ΔΙΟΣ ΚΟΡΗΝ
ΑΡΤΕΜΙΝ ———

Ubi per Διὸς κόρην Ἄρτεμιν intelligendus *hymnus*, ſive *pæan* in Dianam, qui ab iſtis verbis inchoabat. Huc reſpexit poeta infra v. 1521.

Ἀλλὰ τὰν διὸς κόραν
Κλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄναασσαν.

Ceterum quoniam de Euripidis *Iphigenia* hic ſermo eſt, quam utramque fabulam nuperrime expolivit Cl. Marklandus, operæ pretium fuerit unum atque alterum locum, qui adhuc in mendo cubant, hic ſubjicere, ut meliores et integriores legantur. Eurip. Iphig. Aul. 77.

——— Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθ☉. Ἀργείων ἔχει)
Λακεδαίμονʼ, ἀνθηρὸς μὲν εἱματῶν ϛολῇ,
Χρύσῳ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,
Ἑρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βύσσαθμ', ἔκδημον λαῶν
Μενέλαον. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰσρήσας μόρῳ
Ὅρκως παλαιὸς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.

Locus elegantiſſimus. Notandum verbum Οἰσρεῖν, quod ἐρωτικὸν eſt. Theocritus VI. 27. de Galatea.

——— ἐκ δὲ θαλάσσας·

ΟΙΣΤΡΕΙ παπταίνουσα ποτ' ἄντρα τὰ κῆ ποτὶ ποίμνας.

Sed locus Euripidis corruptus est. Alii libri, οἰστρήσας μόνῳ. alii, οἰστρήσας μόρῳ. quod et dedit Marklandus. Sed neutra lectio satisfacit. Scribendum proculdubio,

——— ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰστρήσας ΠΟΘΩΙ.

Ille verò amore et desiderio conjugis percitus Græciam peragrabat. Ælian. Var. Hist. IX. 39. Κυτεφίλει γὰρ τὸν ἀνδριάντα περιβάλλων, εἶτα ἐκμανεὶς καὶ ΟΙΣΤΡΗΘΕΙΣ ΤΠΟ ΤΟΥ ΠΟΘΟΥ, παρελθὼν εἰς τὴν βουλὴν καὶ λιπαρήσας, ἵνα μὴ πλείζων χρημάτων τὸ ἄγαλμα πριάσθαι. Vim verbi egregie expressit Virgil. *Æn.* IV. 68.

Uritur infelix Dido, totâque vagatur
Urbe furens ———

Hoc primum. Euripides *Iphig. Taur.* 456.

Ἀλλ' οἵδε χεῖρας δεσμοῖς εἱρμοῖς
Συνερεισθέντες χωρεῖσι, νέον
Πρόσφαγμα θεᾶς ———

Scribendum, θεᾷ. *a fresh offering to the goddess.* Sic noster supra ver. 243.

ΘΕΑι φίλον πρόσφαγμα καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι ———

Idem v. 595.

Οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
ΘΕΑι γενέσθω θῦμα ———

Nostræ autem emendationi obstare videtur quod legitur infra, v. 774.

Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ σύναιμε, πρὶν θανεῖν
Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μεθάγνισον θεᾶς
Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω.

Sed nihil minus. Locus enim inquinatus est, atque ita levi digito restituendus :

——— καὶ μετάγνισον θεᾶς
Σφαγίων ———

Aliud

Aliud est θεὰ, aliud θέα. Græca ita vertenda sunt: *Deduc me ad Argos, frater, priusquam moriar, et amove me* AB ASPECTU *harum victimarum.* Nos Angli, *I can't bear the* SIGHT *of such things.* Nihil verius aut elegantius hac lectione. Atque hæc hactenus.

V. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω]

Distinguebam,

Πορφύρεοι δὲ τάπητες, ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.

Quod nondum displicet. Sunt autem quibus per ἄνω intelligendum videtur *Superior pars lecti*, sive *Stratum superius.* Eubulus apud Athenæum, Lib. XII. p. 553.

Οὐκῶν ὑποζορεῖτε μαλακῶς τῷ κυνὶ,
ΚΑΤΩ μὲν ὑποκαλεῖτε τῶν Μιλησίων
Ἐρίων, ΑΝΩΘΕΝ δ' ἐπικαλεῖτε ξυρίδα.

Nostram autem distinctionem, quæ minime vituperanda est, stabilire videtur Clemens Alexand. *Pædag.* II. 9. Χλαίνας τ' ΕΦΤΠΕΡΘΕΝ ἔλας, ἢ τὰς ΤΙΝΟΤ ΜΑΛΑΚΩΤΕΡΑΣ εὐνάς. Ad Theocritum respexisse videtur Clemens.

V. 146. ——— ὡς γλυκύφωνος]

Cod. *Vaticanus*, ὡς γλυκυφωνεῖ. Omnino recte. Quare locus ita legendus et distinguendus est:

——— τὸ χρῆμα σοφώτερον ἀ θήλεια.
Ὀλβία, ὅσσα ΙΣΑΤΙ· πανολβία, ὡς ΓΑΥΚΤΦΩΝΕΙ.

Vides Antitheton, quod elegans in primis et venustum est. Ceterum verbum ἴσανι sive ἴσαντι usurpat Theocritus supra. Usurpat et Epicharmus apud Athenæum, Lib. III. p. 91. cujus Trochaici ita scribendi sunt,

Καρκίνοι θ' ἵκοντ' ἐχῖνοι θ', οἳ παθ' ἁλμύραν ἅλα
Νεῖν μὲν ὑπ ΙΣΑΝΤΙ, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονθαι μάνοι.

IDYLL. XVI.

Ver. 30. Ὄφρα κε κεῖν' αἴδαο κεκρυμμένος———]

Scribendum,

Ὄφρα κ' ἐν αἴδαο κεκρυμμένος. ———

Homer Odyss. Λ. 210.

Ὄφρα ΚΑΙ ΕΙΝ ΑΙΔΑΟ φίλας περὶ χεῖρα βαλόντες
Ἀμφοτέρω μενέχαρμε τεληχεμέεσθον γόοιο.

Ad Homerum ſæpius reſpexit Theocritus.

Vet. 34. Πολλοὶ ἐν Ἀντιόχοιο δόμοις τὴ αὐτῆΘ· Ἀλέυαι
Ἀρμαλιὴν ἤμυσταν ἐμετρήσαντο πενίσαι]

Hunc locum non intellexit Interpres, qui ita vertit, *Cibum menſtruum diſtribuebant miniſtri.* Aliud eſt μίσγειν, aliud μετρεῖσθαι. Heſiod. *Oper.* 349.

Εὖ μὲν ΜΕΤΡΕΙΣΘΑΙ παρὰ γαίτηΘ, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

Μέτρημα λαμβάνειν vocat Polybius apud Suid. v. Ἐφ' ᾧ. Quare locus Theocriti ita vertendus eſt: *Multi Peneſtæ in Antiochi domo et regis Aleuæ devenſum ſuum,* ſive, *Menſtruum cibum accipiebant.* De Theſſalorum *Peneſtis* Schol. ad Ariſtoph. *Veſp.* 1263. Spidas, Harpocratio, Etymologus, Photius in Lex. MS. alii multi. Confer et doctiſſimum Valckenar. ad Ammonium, p. 192. Adpoſite noſter Scholiaſtes: Θεόπομπός φησι τὰς δυλίσσας τῶν ἐλευθέρων, ΠΕΝΕΣΤΑΣ καλεῖσθαι παρὰ Θετταλοῖς, ὡς παρὰ Λακεδαιμονίοις Εἵλωτας. Locus Theopompi, ad quem reſpexit Scholiaſtes, extat apud Athenæum, Lib. VI. p. 265. quem hic integrum adſcribam: Χῖοι πρῶτοι τῶν Ἑλλήνων μετὰ Θετταλοὺς καὶ Λακεδαιμονίους ἐχρήσαντο δούλοις τοῖς μὲν τοὺς κτησίου αὐτῶν ὁ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐκείνοις. Λακεδαιμόνιοι μὲν γὰρ καὶ Θετταλοὶ Θεόπομπος φησὶ κατασκευασάμενοι τὴν δουλείαν ἐκ τῶν Ἑλλήνων, τῶν οἰκείων πρότερον τὴν χώραν, ἣν ἐκεῖνοι νῦν ἔχουσιν, οἱ μὲν Ἀχαιοὶ, Θετταλοὶ δὲ Περραιβοὺς καὶ Μαγνήτας. καὶ προσηγόρευσαν τοὺς καταδυλωθέντας, οἱ μὲν Εἵλωτας, οἱ δὲ Πενέστας. Χῖοι δὲ βαρβάρους κτησάμενοι τοὺς οἰκέτας, καὶ τιμὴν αὐτῶν καταβάλλοντες. ὁ μὲν οὖν ΘεόπομποΘ ταῦτ' ἱστόρησεν. Qui locus inſignis eſt. Ceterum vocem Πενέστης uſurpat etiam Theopompus, Comicus apud Athenæum, Lib. VI. p. 264. cujus verba ſunt: Θετταλῶν δὲ λεγόντων Πενέστας τοὺς μὴ γόνῳ ἐλευθέρους, διὰ πάλαιον δ' ἠλευθέρους, ΘεόπομποΘ ὁ Κωμικὸς ἀποχρησάμενοΘ τῇ φωνῇ φησί.

——— Δεσπότα πενέστα ῥυσσὰ βουλευτήρια.

Ita diſponendus videtur iſte locus, quem minus perſpectum habuerunt eruditiſſimi Interpretes. Ῥυσσὰ βουλευτήρια ſunt *corrugata conciliabula,* ſive *ſeniorum concilia.* Nam βουλεύειν non *juvenum,* ſed *ſeniorum* eſt. hinc eleganter poeta,

——— ῥυσσὰ

——— ἐυσσά βαλευτήρια.

Atque hac occaſione corrigendus Timocreon apud Hephæſt. περὶ μέτρων, p. 2.

Ὦ συμβουλεύειν, χὲρς ἄπο, νῦς δὲ πάρα.

Ita ſcribendus iſte verſiculus, qui valde exercitos habuit viros eruditos. Dicitur autem χὲρς, ut ἄρς, μάχαρς, et ſi quæ alia ejuſdem farinæ vocabula. Quare Timocreontis verſiculus ita demum vertendus eſt: *Qui mentem ad deliberandum habet, vires ad pugnandum non habet.* Quod de *ſeniore* aliquo intelligendum videtur. Sed hæc obiter.

V. 102. ——— τοῖς πᾶσι μέλοι Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν σὺν λαοῖσι, κὴ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.]

Hæc male interpuncta ſunt. Diſtingue,

——— Σικελὴν Ἀρέθοισαν
Ὑμνεῖν, σὺν λαοῖσι κὴ αἰχμητὰν Ἱέρωνα.

Et bellicoſum Hieronem cum populo ſuo. Noſter ſupra,

Ἤδη βαιάζωσι Συρακόσιοι μέσα δῦρα,
Ἐν δ' αὐτοῖς Ἱέρων ———

IDYLL. XVII.

Ver. 43. Ἀεὶργε δὲ γυναικὸς ἐπ' ἀλλοτρίῳ νόος αἰεί,
Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ ———

Nihil muta. Mulier quæ nec filios, nec virum ſuum amat, alienum ſemper expetit, et nunc in *hoc*, nunc in illo peccat ſcilicet. de locutione ipſa confer nos ad Suid. v. Λαπτειν. Quod ſequitur,

Ῥηΐδιαι δὲ γοναὶ ———

Ita vertendum eſt: *Liberi autem facile ſuppetunt, ſed liberi patrem ſuum non referentes.* Qui veriſſimus ſenſus. Huc non nihil facit Homerus. *Il.* Ω. 538.

Ἀλλ' ἐπὶ κὴ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅτλι οἱ ἔτι
ΠΑΙΔΩΝ ἐν μεγάροισι ΓΟΝΗ γένεται κρειόντων.

Ver. 70. Ἴσον κὴ Ῥήναιαν ἄναξ ἐφίλασεν Ἀπόλλων]

Libri nonnulli, Ὅσσον κὴ Ῥήναιαν. Recte. *Tantum colas montem Triopis, quantum Apollo Rhenæam.* Ceterum corrigendæ hic *Gloſſæ Laurent.* Ῥήνα,

νῆσ⊙. μικρὰ πόλλων δόλι. Scribe, Ῥηναία, νῆσ⊙. μικρὰ ἐ πόρῳ Δήλι. sive potius, πλησίον Δήλι. Suidas: Ῥήναια, νῆσ⊙. πλησίον Δήλι. Steph. Byzant. Ῥήνη, νῆσ⊙. μικρὰ πλησίον Δήλι. Dicebatur autem Ῥήνη, Ῥήναια et Ῥήνεια. de quo Cl. Dorvill. *Miscell.* Observat. VII. p. 108.

V. 94. ——— πολλοὶ δὲ οἱ ἀστιβέουσι
Χαλκῇ μαρμαίρονθ', συσσωρεύοντες ———]

Hæc frustra sollicitarunt vir eruditi. Hesych. ΣΕΣΑΧΘΑΙ, ἐστυφλῶσθαι, καλοπλίζεσθαι. ΣΑΓΗ γὰρ ἡ καθόπλισις. Quæ verba notanda.

V. 120. ——— τὰ δὲ μέρεα τῆνα
Ὄσσα μέγαν Πριάμοιο πόλιν πλεάτισσιν ἐλόντες,
Ἀέρι πᾶ κέκρυπται ———]

Scribendum,

Ἀέρι ΠΑΝΤΑ κέκρυπται ———

Quod et vidit Reiskius. Callimachus in Epigrammate.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμ⊙. ἰδοῦσα,
Ἄπνοα ΠΑΝΤ' ἐγένοντο ———

Quod haud dissimile est.

IDYLL. XVIII.

Ver. 29. Πιερίη μεγάλη. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμ⊙. ἀρούρᾳ]

Libri MSS. Κόσμ⊙. ἀρούρᾳ. Recte. Quin et Edit. Florentina, μεγάλαι. Locus ita constituendus videtur,

Πιερίᾳ μεγάλᾳ τ' ἅτ' ἀνέδραμε ΚΟΣΜΟΣ ἀρούρᾳ
Ἢ κάπῳ κυπαρισσ⊙. ———
Ὣδε κ᾽ ἀ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι ΚΟΣΜΟΣ.

Ut agro Cypressus, sic Lacedæmoni Helena decori et ornamento est. Recte πιερίᾳ μεγάλᾳ τ' ἀρούρᾳ. Quæ ad Lacedæmona referenda sunt. Respexit autem poeta ad Homer. Il. Σ. 541.

——— Πίερην ἄρμηναν
Εὐρεῖαν ———

Nihil verius hac emendatione. Notandum autem verbum Ἀνέδραμε. quod Homereum et significantissimum est. Homer. Il. Σ. 56.

——— ὁ δ' ΑΝΕΔΡΑΜΕΝ ἴρνεϊ ἴσ⊙.

Hinc

Hinc Ἀναδρομή, Hesych. Ἀναδρομαὶ, αὐξήσεις, βλαςήσεις. Εὐριπίδης Ἱκέτισιν. Ὑψιπύλῃ. Vocem Ἀναδρομαὶ frustra quærunt viri doctissimi in Euripidis *Supplicibus*, ubi nulla est. Extabat autem, ni fallor, in Euripidis *Hypsipyla*. quæ fabula cum multis aliis hodie desideratur. Quare delendum illud Ἱκέτισιν, et legendum, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ. Quæ vox est alterius emendatio.

V. 41. Πολλὰ τεῦ ὦ Ἐλένα μεμναμένα ———]

Libri Vaticani,

Πολλὰ ΤΕΟΤΣ Ἐλένα ———

Recte. Confer nos ad XI. 25.

IDYLL. XX.

Ver. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε ———]

Nihil muta. Vox νίκη semper primam producit. Hinc Εὐνῖκη, Βερνῖκη, ceteraque ejusdem notæ vocabula. Noster XIII. 45.

Εὐνῖκα κ' Μιλὶς, ἦρ θ' ὁρόωσα Νύχια.

Hesiod. *Theog.* 247.

Πασιθέη τ' Ἐρατώ τε κ' Εὐνείκη ῥοδόπηχυς.

Scribe, Εὐνίκη. Ceterum hoc poematium Theocrito falso attribui videtur. de quo nos supra ad VII. 19.

V. 26. ——— ἐκ ςομάτων δὲ

Ἔρρεέ μοι φωνὰ γλυκερώτερα ἢ μελικήρω]

Libri veteres, ἢ μέλι κήρω. Recte. Moschus in Epitaphio Bionis. 33.

Μάλων ἐκ ΕΡΡΕΤΣΕ καλὸν γλάγος, ὐ ΜΕΔΙ σίμβλων.

Κάτθανεν ἐν ΚΗΡΩι λυπεύμενον ———

Ad Theocritum proculdubio respexit Moschus. Atque hæc scripseram, et vere quidem scripseram. Non deerunt autem fortasse, qui μελίκηρον idem esse putent ac κηρόμελι. de quo Schol. ad V. 127. cum quibus non contendam. Atque hinc Μελικῆρες sive Μελικηρίδες, quarum meminit Pherecrates in *Automolis* apud Athenæum, lib. XIV. p. 648.

Ὥσπερ τῶν αἰγιδίων ὄζειν

Ἐκ τῦ ςόμαΤος ΜΕΛΙΚΗΡΑΣ.

Ita scribendus iste locus, quem non intellexerunt Interpretes. Τῶν αἰγιδίων ὄζειν est *hircum olere*. de quo viri docti ad Horatium. Atque hinc restituendus

endus elegantiſſimus locus Ciceronis, et quem minime perſpectum habuerunt eruditiſſimi editores. Eſt autem in *Dialog. de Orator.* II. 61. *Quid hoc Nævio ignavius? ſevere Scipio. At in male olentem, Video me a te non conveniri ſed circumveniri, ſubridicule Philippus: At utrumque genus continet verbi ad literam immutati ſimilitudo.* Philippi jocus nec ridiculus nec ſubridiculus eſt. Libri ſcripti exhibent, *Video me a te circumveniri.* Noli dubitare quin Cicero ſcripſerit, *Video me a te non circum, ſed* HIRCUMVENIRI. Qui ſubridiculus jocus in hominem male olentem, ex unius literæ immutatione captatus. Nihil verius aut facetius. Haud aliter luſit Ariſtophanes in *Acharn.* 850.

Οὐδ' ὁ περιπόνηρος Ἀρχέμων.
Ὁ ταχὺς ἄγαν τὴν μυσικὴν,
Ὄζων κακὸν τῶν μασχαλῶν
Πατρὸς ΤΡΑΓΑΣΑΙΟΥ.

V. 31. Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι, τὰ δ' ἀχυκά μ' οὐκ ἐφίλασεν.]

Hæc multum torquent viri eruditi, ſed nihil proficiunt. Emendatio autem in proclivi eſt. Repone,

Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντ', ἃ δ' ἀχυκὰ ὔ μ' ἐφίλασεν.

ἃ δ' ἀχυκὰ, *hæc ex urbe puella.* Nihil verius hac emendatione.

IDYLL. XXI.

Ver 15. Οὐδὲις δ' ἐ χύτραν εἶχ' ἐ Κύνα ———]

Nihil muto. Ariſtoph. *Veſp.* 897.

Πῦ δ' ἔσθ' ὁ διώκων ὁ Κυδαθηναιεὺς ΚΥΩΝ;
Κ. Αὖ, αὖ. Β. Πάρεσιν ἕτερος ἕτερος αὖ Λάβης
Ἀγαθὸς γ' ὑλακτεῖν κ' διαλείχειν ΤΑΣ ΧΥΤΡΑΣ.

Ita ſcribendus iſte locus, qui vulgò in metrum peccat. Eſt autem διαλείχειν τὰς χύτρας, *ollas* ſive *patinas lingere. to lick the diſhes.* quod *canum* eſt. Quare recte, opinor, Theocritus, ἐ χύτραν ἐ κύνα. *Neither dog nor diſh.* Quæ veriſſima et feſtiviſſima lectio.

V. 18. Θλιβομέναν καλύβαν ———]

Quid ſit Θλιβομένη καλύβη neſcierunt Interpretes. Eſt autem *caſa anguſta.* Sic πόλις θλιβομένη *urbs anguſta.* de quo Pollux IX. 23. Πυγμαὶ καλύβης vocat

vocat Thucydides et Arrianus. Quod perinde eſt. Locus autem Arriani, qui per opportunus eſt, hic adſcribi meretur. Eſt autem in *Expedit. Alexand.* VI. 23. Οὗτος ἐπανελθὼν ἀπήγγειλεν ΑΛΙΕΑΣ τινὰς καταλαβεῖν ἀπὸ (ſor, ἐπὶ) τῆ αἰγιαλῆ ΕΝ ΚΑΛΥΒΑΙΣ ΠΗΓΗΡΑΙΣ,

Ver. 40. Οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος ἐπεὶ δειπνεῦλες ἐν ὥρᾳ
Εἰ μέμνη, τᾶς γαςρὸς ἐφειδόμεθ' ———]

Hunc locum perperam ſollicitavit Pierſonus. Δειπνεῖν ἐν ὥρᾳ eſt *tempeſtive cœnare.* Nos Angli, *to ſup in ſeaſon.* Polybius XVI. 21. Ὁ δὲ Φιλοποίμην ΕΝ ΩΡΑι παραγγείλας ΔΕΙΠΝΟΠΟΙΕΙΣΘΑΙ τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐξῆγε τὴν δύναμιν ἐκ τῆς Τεγέας. Quæ verba notanda. Ceterum huc egregie facit Artemidorus *Oneirocrit.* I. 8. Μηδὲν διαφέρειν νομίζοντας εἰς πρόγνωσιν τὴν νύκτα τῆς ἡμέρας, μήτε τὴν δείλην ἑσπέραν τῆς δείλης πρωΐας, ἐὰν ΣΥΜΜΕΤΡΩΣ ΕΧΩΝ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ καθεύδῃ τις, ἐπεὶ ΑΙ ΓΕ ΑΜΕΤΡΟΙ ΤΡΟΦΑΙ ὕβρεὶ πρὸς αὐτῇ τῇ ἕξι παρέχουσιν ἰδεῖν τὸ ἀληθές.

IDYLL. XXII.

Ver. 9. Ἄσρα βιαζόμεναι ———]

Ineptit hic interpres. Ἄσρα βιάζεσθαι eſt *navigare invitis aſtris.* Quod et recte vidit S. Amandus. Vidit et cl. Hoelzlinus ad Apollonium Rhodium. De eo nos pluribus, deo volente, ad Longinum.

V. 44. Ἔνθα δ' ἀνὴρ ὑπέροπλος ἐνήμενος ἐνδιάασκε]

Alii ἐνήμενος, alii ἐνημμένος. Gloſſæ *Laurentianæ* à cl. Wartono publicatæ: Ἐνημμένος, ἐνδεδυμένος, ὡπλισμένος. ἀπὸ τῆ ἐνάπτομαι. Καὶ ἀριθφ. διφθέραν ἐνημμένος. Quæ corrupta nonnihil ſunt. Emendabat cl. Salvinus, ἢ ἀγροίκην διφθέραν. Sed legendum ſine controverſia, ἢ Ἀριςοφάνης, διφθέραν ἐνημμένος. Ita locutus eſt Comicus in *Nub.* 72.

Ὥσπερ ὁ πατήρ σε ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ.

Idem in *Eccleſ.* 80.

Τὴν τῆ πανόπλῳ ΔΙΦΘΕΡΑΝ ΕΝΗΜΜΕΝΟΣ.

Ad locum alterutrum reſpexit Gloſſator.

V. 85. Ἀλλ' ἰδρίη μέγαν ἄνδρα παρήλυθες ———]

Homer. *Iliad.* Π. 358.

Αἴας δ' ὁ ΜΕΓΑΣ αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυςῇ
Ἴετ' ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ΙΔΡΕΙΗι πολέμοιο

Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
Σκέπτετ' ὀϊζῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.

In quem locum oculos intendiſſe videtur Theocritus. Ceterum, dum hoc agimus, emendandus Gloſſator. *Laurent.* Ἰδρίῃ. ἐμπειρίᾳ καὶ τύχῃ. Corrigebat cl. Salvinus, καὶ ψυχῇ. Sed vera lectio eſt, ἐμπειρίᾳ καὶ τέχνῃ. Verba τύχη et τέχνη non raro confunduntur.

IDYLL. XXIII.

Ver. 7. Οὐδέ τι τῶν πυρσῶν παραμύθιον ———]

Quæ ad hunc locum nuperrime ſcripſerunt viri doctiſſimi, longe ineptiſſima ſunt et ἀπροσδιόνυσα. Recte Interpres, *Neque ullum flammæ ſolatium.* οἱ πυρσοὶ, ſunt *amoris ignes.* Τὴν φλόγα τῆς Κυθερείας vocat infra Theocritus. Optime *Gloſſæ Laurent.* Πυρσῶν, ἐρώτων.

Hinc πυρσοὶ ἄρσενες apud Stratonem in Epigrammate; quod, quia nondum editum eſt, hic, pace noſtrorum Monachorum, luce publica donabo.

ΑΔΗΛΟΝ

Οὔ μοι θῆλυς ἔρως ἐγκάρδιος, ἀλλά με ΠΥΡΣΟΙ
Ἄρσενες ἀσβέστῳ θῆκαν ἐπ' ἀνθρακιῇ.
Πλειότερον τόδε θάλπος. ὅσον δυνατώτερος ἄρσην
Θηλυτέρης, τόσσῳ χ' ὠ πόθος ὀξύτερος.

Huc facit etiam Paulus Silentiarius in Epigrammate apud cl. Reiſkium in *Miſtell. Lipſienſ.* Vol. IX. p. 690. quod hic adponere libet, ut emendatius legatur, nam quod vulgo legitur mendoſiſſimum eſt.

ΠΑΥΛΟΥ

Ὄμμα πολυπλοίητον ὑποκλέψασα τεκούσης
Συζυγίην μήλων δῶκεν ἐμοὶ ῥοδέων
Θηλυτέρη χαρίεσσα. μάγον τινὰ ΠΥΡΣΟΝ ΕΡΩΤΩΝ
Λαθριδίως μήλοις μίξεν ἐρευθομένοις.
Εἰμὶ γὰρ ὁ τλήμων φλογὶ σύμπλοκος. ἀντὶ δὲ μαζῶν,
Ὤ πόποι, ἀπρήκτοις μῆλα φέρω παλάμαις.

Ita ſcribendum iſtud Epigramma ex Cod. MS. Reſpexit autem Paulus ad Muſæum de Leandro, v. 90.

——— αἴξετο ΠΥΡΣΟΣ ΕΡΩΤΩΝ.

V. 12.

V. 12. ——— εἶχεν ἀνάγκαν]

Hæc de *puero* accipienda ſunt, qui ita ira atque odio diſcruciabatur, ut ſui compos non eſſet. Quicquid autem ægre patimur et effugere non poſſumus, ἀνάγκην vocant Græci. Diodor. Sic. III. 13. Πάντες δὲ πληγαῖς ἀναγκάζονται προσκαρτερεῖν τοῖς ἔργοις, μέχρις ἂν κακωχέμενοι τελευτήσωσιν ΕΝ ΤΑΙΣ ΑΝΑΓΚΑΙΣ. ad quem locum conſulendus cl. Weſſelingius. Hinc κακαὶ ἀνάγκαι. Theocrito XVI. 85.

Ἐχθρὲς ἐκ νάσοιο κακαὶ πέμψειαν ἀνάγαι.

Quem locum fruſtra ſollicitarunt viri eruditi. Ceterum ad Theocritum noſtrum reſpexit, ut ſolet, Nonnus *Dionyſ.* XXV. p. 882.

——— σὺ δ' ὕσατος ὑψόθι γαίης
Αἰθέρι κὴ νεφέλῃσι μετάρσιον ΕΙΧΕΣ ΑΝΑΓΚΗΝ.

IDYLL. XXIV.

Ver. 60. Ξηρὸν ὑπαὶ δείης ———]

Nihil muta. Eſt phraſis Homerea. Ita enim locutus eſt Homerus *Il.* K. 376.

Χλωρὸς ΥΠΑΙ ΔΕΙΟΤΣ ———

Quod perinde eſt. Confer cl. Kuſter. ad Ariſtoph. Theſmoph. 853.

IDYLL. XXV.

Ver. 9. Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νάοντος ἐπ' ὄχθαις ἀμφ' Ἐλισσῦντος]

MSS. *Vat.* et *Benedict.*

Ἀλλ' αἱ μέν ῥα νέμονται ———

Quod egregium et cl. Editori non prætermiſſum. Deinde recte, ἀμφ' Ἐλισσῦντος. *ex utraque parte Eliſuntis. on each ſide of the river.* Interpretes minus intellexerunt. De fluvio autem *Eliſunte* ſive *Eliſſonte* conſulendus doctiſſimus Hemſterhuſius ad Ariſtophanis Plutum.

V. 82. ——— ἐδήρισεν περὶ τιμῆς.]

Vitium in metri eſt. nam verbum ἐδήρισεν penultimam habet brevem. Quare ſcribendum, ἐδήριζεν, ſive potius, ἐδήρισσεν. Noſter ſupra XXII. 70.

——— ἐφ' ᾧ ΔΗΡΙΣΣΟΜΕΘ' ἄμφω.

Homer. *Odyſ.* Θ. 76.

Ὡς ποτε ΔΗΡΙΣΣΑΝΤΟ ———

V. 103.

V. 103. ——— παραιγαδὸν ἐγγὺς ἀμέλγων]

Lego, παραιγάδος ἐγγὺς. *prope januam.* Hesych. Φλιᾶς, τῆς θύρας ΠΑΡΑΣΤΑΔΟΣ. Confer cl. Valckenar. ad Eurip. *Phœniss.* p. 154. ubi de hac voce agit.

V. 105. Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
Πινέμεναι λιάροιο, πέπληντο δὲ πάγχυ, γάλακτος.]

Hunc locum alii aliter interpungunt. Lego et distinguo ad fidem optimorum MSS.

Ἄλλος δ' αὖ φίλα τέκνα φίλας ὑπὸ μητέρας ἴει
Πινέμεναι λιάροιο ΜΕΜΑΟΤΑ πάγχυ γάλακτος.

Quæ simplicissima et elegantissima lectio. Homer. *Il.* Σ. 156.

——— ποδῶν λάζε φαίδιμος Ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι ΜΕΜΑΩΣ ———

Deinde legitur,

——— ἄλλος τρέφε πίονα τυρόν.

quæ perperam sollicitarunt viri eruditi. Verbum τρέφειν in *caseo conficiendo* est usitatissimum. Homer. *Il.* Ε. 902.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
Ὑγρὸν ἐὸν, μάλα δ' ὦκα ΠΕΡΙΤΡΕΦΕΤΑΙ πυκάοντι.

Ubi recte Schol. Περιτρέφεται, περιπήγνυται. ὅθεν καὶ ἡ ΤΡΟΦΑΛΙΣ. Ita scribendus iste locus. Confer Suid. v. Τρίφεσθαι. et viros doctos ad Moerin v. Τροφαλίς.

V. 160. Ἀυγείαι φίλος υἱὸς, ἔθεν μετόπισθεν ἰόντα]

Scribendum,

——— ἔθεν μετόπισθεν ΙΟΝΤΑ.

Recte Interpres, *post se incedentem.* Idem autem Ἀυγείαι et Ἀυγείαο. Etymolog. MS. Reg. v. Πληϊάδεω, a cl. Ruhnkenio laudatus ad Callimachum p. 578. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν ἰναῶν, οἱ ποιηταὶ ὐ προσφέρονται εἰς ῦ, ἀλλὰ ἢ διὰ τῦ ει̃ω Ἰωνικῶς ὡς Πληϊάδεω, ἢ διὰ τῦ αο̃ Δωρικῶς ὡς Ὀρίωαο. Ἐκ γὰρ Ὀρίωαο τίσις ἕπεται Ἀτρείδαο. Multa hic peccata esse video. Primum legendum, ΤΑΣ ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν ΓΕΝΙΚΑΣ οἱ ποιηταὶ ὐ ΠΡΟΦΕΡΟΥΣΙΝ εἰς ῦ. Confer Etymol. Magn. v. Ἀσίω, ubi hæc totidem verbis leguntur. Versus autem

autem hexameter depromptus est ex Homer. *Odyss.* A. 40. atque ita scribendus est:

Ἐκ γαὲρ Ὀρέσαο τίσις ΕΣΣΕΤΑΙ Ἀτρεϊδαο.

IDYLL. XXVII.

V. 42. ——— ἀλλ' ὃ σέθεν εἰμὶ χερείων.]

Respexit poeta ad Homer. *Il.* A. 114.

——— Καὶ γὰρ ῥα Κλυταιμνήσῃης προβέβουλα
Κυριδίης ἀλόχῳ· ΕΠΕΙ ΟΥ ΕΘΕΝ ΕΣΤΙ ΧΕΡΕΙΩΝ.

Sic solet Theocritus. Ceterum huc facit Apollonius Dyscolus in *Excerptis.* p. 425. Ἡ ἔθεν ὀρθοτονεῖται μὲν ὡς ἐπὶ τῦ·

——— ἀπὸ ἔθεν ἦκε χάμαζε.

ἐγκλίνεται δὲ ὡς ἐπὶ τῦ·

——— ἐπεὶ ὃ ἔθεν ἐςι χερείων.

Confer Hesych. v. Ἔθεν et Etymol. v. Ἀπὸ ἔθεν. qui cum Apollonio faciunt. Ceterum prius hemistichium ab Apollonio laudatum exstat apud Homer. *Il.* M. 205. ubi ita legitur,

——— ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἦκε χαμᾶζε.

Ver. 54. Φεῦ, φεῦ, κὴ τὰν μίτραν ἀπέσχισας ———]

Legendum monuimus, ἀπέσχασας. cujus conjecturæ nondum pœnitet. Vulgatam autem lectionem, ne quid dissimulem, tueri quodammodo videtur Etymologus v. Ἀφαίρω. Καὶ φάρος, ΤΟ ΑΠΟΣΧΙΣΜΑ ΤΗΣ ΕΣΘΗΤΟΣ. Quod notandum. Virgil. *Æneid.* V. 685.

——— *humeris abscindere vestem.*

Vox autem μίτρα nunc de *fascia papillari*, nunc de *zona virginali* usurpatur. in quo postremo sensu hic accipienda est. Quod ex contextu liquet. Interdum etiam utrique usui inserviebat. de quo Achillis Tatius in *Amor.* I. p. 9. Ἡ συνάγουσα ζώνη τὰς μαζὰς κὴ τὸν χιτῶνα ἔκλειεν. ad quem locum consulendus Salmasius. Ceterum vindicandus hic obiter insignis locus Callimachi Epigram. XL.

——— τήν τε μίτρην
ἣ μαζὰς ἐφίλησε.

Quem locum male ſollicitarunt eruditiſſimi Interpretes. ἡ μίτρη ἢ μαζὺς ἐφίλησε eſt *mitra* φιλόμαζος. Non potuit elegantius poeta. Haud aliter Phanias in Epigrammate, Σινδόνα φιλόθειρον. *a ſhaving-cloth.* Sed haſce elegantias non cujuſvis eſt adſequi.

V. 62. Ἄρτεμι μὴ νεμέσα. σὴ ἐρημιὰς ἐκέτι πιςή]

Hæc eſt lectio *Florentinæ*, quam et ſecutus eſt Henricus Stephanus. Zacharias Calliergus, σὺ δ' ἔγημας. Utraque lectio manifeſto vitioſa eſt. Equidem aut fallor aut latet hic *puellæ* nomen. Legendum proculdubio,

Ἄρτεμι μὴ νεμέσα· σοὶ ΝΗΙΑΣ ἐκέτι πιςή.

Ne ſuccenſeas Diana: tibi Neias non amplius fidelis eſt.

Neis ſive *Neias* eſt nomen puellæ, quam amavit Daphnis. Quod ex *Florentina* conſtat. in qua perſonarum nomina Δάφνις et Νηὶς. Idem autem Ναὶς et Νηὶς, Ναϊὰς et Νηϊάς. Auctor anonymus in Epigram. Anthol. Lib. VII. p. 628.

Ἡμεῖς δ' ἐν κόλποις ἤμεθα ΝΗΙΑΔΟΣ.

Huc egregie facit Theocritus VIII. 93.

Κἀκ τούτω ΔΑΦΝΙΣ παρὰ ποιμέσι πρᾶτος ἔγητο,
Καὶ νύμφαν, ἄκρηβος ἐὼν ἔτι, ΝΑΙΔΑ γαμῆαι.

Ceterum ad Theocritum noſtrum reſpexit Nonnus *Dionyſ.* Lib. IV. p. 122.

Σώζεο παρθενίη, νυμφεύσομαι ἠΰτε Κάδμῳ·
Ἄρτεμι μὴ νεμέσα ———

V. 63. Ῥέξω πόρτιν Ἔρωτι, κὴ αὐτᾷ βῶν Ἀφροδίτᾳ.]

Scribendum,

——— Καὶ ΑΤΤΑΝ βῶν Ἀφροδίτᾳ.

Amori vitulum, et *Veneri vaccam.* Matri matrem ipſam ſcilicet. *The cow to one, and the calf to the other.* Nihil verius. Homer. *Odyſſ.* K. 410.

——— ἄγραυλοι πόρτιες παρὶ βῦς ἀγελαίας.

Ita ſcribendus iſte locus. Confer nos in *Addend.* XXI. 26. Recte autem Schol. Πόρτιες, νέαι βόες, μόσχοι. Noſtram verò emendationem unice firmat Theocritus VIII. 80.

Τᾷ βοὶ δ' ἀ μόσχω, τῷ βωκόλῳ αἱ ΒΟΕΣ ΑΤΤΑΙ.

IDYLL. XXIX.

Ver. 1. Οὗτος ὃ φίλος τῶν λέγεται ἡ ἀλάθεα] Notanda vox ἀλάθεα. quæ *Dorico-Ionica* est. Dicitur autem Ἀληθίη ut Εὐμαρίη, Εὐνομίη, Εὐτελίη, et ſi quæ alia τέτε τῦ κόμματος. de quibus viri doctiſſimi ad Herodotum et Corinthum. Ceterum hujus proverbii meminit Plutarchus *in Artoxerxe*. Καὶ ὁ Σπαραμίζης ἐπιμελιδιάσας, φθόνος μὲν ὑδεὶς, ὦ Μιθριδάτα, εἶπεν· ἐπεὶ δέ φασιν Ἕλληνες ΟΙΝΟΝ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑΝ εἶναι, τί λαμπρὸν ὧν τὰν ἢ μέγα, πῖλον εὑρεῖν ἔπτε παροιῤῥόντα, ἡ τῦτον ἀνενεγκεῖν; ταῦτα δὲ ἐκ ἀγνοῶν τὸ ἀληθὲς ἔλεγεν, ἀλλὰ βελόμενος ἐκκαλύψαι πρὸς τὲς παρόντας, ὑπεκίνει τὴν κυφότητα τῦ ἀνθρώπε, λάλε ἡ ἀκρατὲς γεγονότος διὰ τὸν οἶνον. Item Eunapius in Eclogis, p. 14. ed. Hoeſchel. Συμπουσίε δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τῦ βασιλέως ἀδροτέρε ἡ πολυτελεςέρε, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ τὴν λέγεσαν· ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, τῦ Διονύσε ἡ τότε ῥήξανος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην ςάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀνάκτως, ἡ διὰ θυρῶν ἐχώρεν τεθορυβημένοι ἡ παρακεκινηκότες. Atque hinc emendandus Cornutus *de Nat. Deor.* cap. 30. Καθὸ δοκῖ ἡ τὸ, ΟΙΝΟΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ἀληθῶς εἰρῆσθαι. *Hinc vere dici videtur,* IN VINO VERITAS Ita ſcribendus iſte locus ex Cod. MS. Eſt et aliud proverbium iſti cognatum Ἐν βυθῷ ἡ ἀλήθεια. *In puteo veritas.* de quo viri docti ad Ciceronem et Laertium. Quin et tertium addo: Φίλη ἡ ἀλήθεια. *Amica veritas.* Athenæus, Lib. V. p. 211. Ἀλλὰ, ΦΙΛΗ, φασὶν, Η ΑΛΗΘΕΙΑ, ἐκθήσομαι τὰ περὶ τὸν ἄνδρα ὡς ἐγένετο. Hinc Latini,

Amicus Socrates, ſed magis amica Veritas.

Atque hinc obiter, quoniam in hoc ſtadio ſumus, explicandus locus D. Joannis XVIII. 38. Εἶπεν ἐν αὐτῷ ὁ Πίλατος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ. ἐγὼ εἰς τῦτο γεγέννημαι, ἡ εἰς τῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκύει μᾶ τῆς φωνῆς. Λέγει αὐτῷ ὁ Πίλατος· ΤΙ ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΕΙΑ; Nimirum Jeſus nonnihil locutus fuerat de *veritate.* Hinc ſubacriter interrogavit Pilatus, Τί ἐςὶν ἀλήθεια; *Quid quæſo eſt iſta veritas, de qua loqueris? Tu de veritate crepas, qui pro rege te venditas, et nullus es?* Ita intelligendus iſte locus, qui in vexatiſſimis eſt. Haud aliter Philemo, Comicus, apud Stobæum.

Σὺ γὰρ, ΤΙ ΕΣΤΙΝ, εἰπέ μοι, ΠΑΡΡΗΣΙΑ;
Σὺ λαλεῖς ἐν ἀνθρώποισιν, ὡς ἄνθρωπ[illegible] ἄν;

Sermo eſt domini ad ſervum, ſive hominem infrugi, qui *de libertate* verba fecerat. *Tu, quaeſo, de libertate hiſcere audes, homo ſervus, et purum purum mancipium?* Ita ſcribendus et interpretandus iſte locus. Quod et recte vidit eruditiſſimus Bentleius.

EPIGRAM. III.

Ver. 6. Φεῦγε, μεθεὶς ὕπνε κῶμα καταγρόμενον]

Vox καταγρόμενον nauci non eſt. Legendum ſine dubio,

Φεῦγε μεθεὶς ὕπνε κῶμα ΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΝ.

Philodemus in Epigram. Anthol. Lib. VII. p. 610.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ἄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι ΚΑΤΑΡΧΟΜΕΝΟΝ.

Huc facit Ælian. *Var. Hiſt.* II. 35. Ἤδη με ὁ ὕπν[illegible] ΑΡΧΕΤΑΙ-παραπεπτωκέναι τῷ ἀδελφῷ.

EPIGRAM. IV.

Ver. 5. Σακὸς δ' εὖ ἱερὸς περιδέρομεν ———

Scribe, εὐίερ[illegible]. Vox illa ſæpius occurrit in Hymnis Orphicis. Philippus in Epigrammate.

Δαίμον ἐπ' ΕΥΙΕΡΟΥΣ βῆθι θυηπολίας.

Vox autem σηκὸς, quæ nunc de *ſacris*, nunc de *profanis* dicitur, neutiquam ſollicitanda eſt. Confer. Schol. ad Eurip. *Phœniſſ.* 1017. et doctiſſimum Valckenaer. ad Ammonium. Plutarchus de *Iſid.* et *Oſir.* p. 45. Ed. Squire. Αἵ τε τῶν ναῶν διαθέσεις, αἱ μὲν ἀνεῳγμένων εἰς πλατὺ καὶ δρόμους ὑπαιθρίους καὶ καθαροὺς, αἱ δὲ κρυπτὰς καὶ σκότια κατὰ γῆς ἐχούσας κολυμβήρια ΘΗΒΑΙΟΙΣ ὁμοίους ΣΗΚΟΙΣ. Ita ſcribendus iſte locus, quem male ſollicitarunt viri eruditiſſimi. Βοιωτῶν μέγαρα vocat infra Plutarchus, p. 161. cujus verba, quia nonnihil depravata ſunt, hic adſcribam, ut emendem. Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιᾶς μέγαρα καλοῦσιν, Ἑπαχθῆ τὴν ἑορτὴν ἐκείνην ὀνομάζοντες, εἰς διὰ τὴν τῆς κόρης καθοδον ἐν ἄχει τῆς Δήμητρος οὔσης. Quæ ad hunc locum bene multa commentatus eſt doctiſſimus editor, non ſunt unius aſſis. Reſcribendum omnino,

Καὶ Βοιωτοὶ τὰ τῆς Ἀχαιΐας μέγαρα ΟΙΚΟΥΣΙΝ. Hesych. Μέγαρα, τὰς καταγείους ΟΙΚΗΣΕΙΣ. Idem mendum apud Porphyrium *de Abstin.* IV. p. 155. Καὶ ζῆν μὲν ἐπὶ πλείονα ἔτη καταλήφοτες, μετὰ δὲ τὸν βίον ἰσχὺν ἔχειν μαντικὴν καὶ εἶναι λογικώτατον ἀπολυθέντα τοῦ σώματος καὶ προγνωσικώταῖον, τελεῖν τε ἀγάλματα καὶ ναοὺς κινεῖν. Hæc de *accipitre* intelligenda sunt, qui *simulachra animare* et *templa movere* dicitur. Sed vera lectio est, καὶ ναοὺς ΟΙΚΕΙΝ. Quod vel semisomnus viderit. Eodem quoque morbo laborabat Æschines Socraticus Dialog. III. 19. Μετὰ τὴν τοῦ σώματος λύσιν τὴν ψυχὴν εἰς τὸν ἄδηλον χωρεῖν τόπον κατὰ τὴν ὑπόγειον κίνησιν. Ubi recte Joannes Clericus, κατὰ τὴν ὑπόγειον ΟΙΚΗΣΙΝ. Quod indubitate verum. Atque hæc obiter. Corrigendus autem, dum hoc agimus, illustris locus Evagrii *Eccles. Hist.* II. 3. Ἔισω δὲ τοῦ θόλου πρὸς τὰ ἐῷα ὑπερκύψῃς ἐςι ΣΗΚΟΣ, ἔνθα τὰ πανάγια τῆς μάρτυρος ἀπόκειται λείψανα ἔν τινι σορῷ τῶν ἐπιμήκων, μάκραν ἔνιοι καλοῦσι. Vox μάκραν manifesto vitiosa est. Emendant alii ἄρκαν, alii μάνδραν. Ego verò nullus dubito, quin Evagrius scripserit, ΜΑΚΤΡΑΝ ἔνιοι καλοῦσι. *Mactram vocant nonnulli.* Idem mendum apud Artemidorum, p. 262. Quod et recte observavit cl. Reiskius. Est autem *mactra* vas oblongum variis usibus inserviens. de quo consulendi lexicographi. Schol. ad Aristoph. *Plut.* 545. Μάκτρα, κατὰ τὺς παλαιὺς, θυσία ΕΠΙΜΗΚΗΣ. Quæ verba notanda. Σόρον ΤΩΝ ΕΠΙΜΗΚΩΝ vocat supra Evagrius.

INDEX

RERUM ET VERBORUM MEMORABILIUM NEC NON SCRIPTORUM QUI IN HOC OPUSCULO EMENDANTUR.

Ælianus apud Suid. explic. p. 1
—— emend. 11
Æliano fragmentum reſtitut. 25
Αἴγελος, Αἴγιλα et Αἰγιλία *populus Atticæ* 5
Æſchines Socraticus em. 15, 45
Alcæus em. 5
Ἀμυκλαῖον παιδίον 18
Ἀναφροδιτῖ 35
Ἀναιρῆσθαι τὸ ἆθλον 1
Ἄνθρα 13
Antipater in Epigram. em. 3
Antiphanes, Comicus, em. 8, 14, 29
Ἀπίη παντάπασιν. *ex rotten as a pear* 15
Apollonius Dyſcolus em. 19, 20
Ἀποφέρεσθαι τὸ ἆθλον. *præmium auferre* 1
Ἀφροδίσιον. *templum Veneris* 4
Ἀρτεμίσιον. *templum Dianæ* 4
Archilochus em. 8
Arrianus em. 37
Ariſtophanes in *Pac.* vind. 24
———— in *Veſp.* em. 35
Artemidorus em. 45
Ἀς vox *Dorum* Theocrito reſtituta 2, 26
Aſius Samius apud Athenæum em. 14
Ἀσπὰ βιάζεσθαι 37
Athenæus emend. 6, 9, 14
Ἀτειχὶς vox *Dorum* 9
Bentleius (Ricardus) laud. 44
ΒΟΤΚΟΛΙΣΚΟΣ ſive *Idyl.* XX. Theocrito abjudicandum 13
Callimachus emend. 17
———— vind. 41
Ciceronis inſignis locus em. 35
Corinna em. 20
Cornutus em. 43
Cratinus apud Athen. em. 24
Κα, vocula *Dorica*, ſemper longa eſt 1
Κάκτος. vox *Siculorum* 17
Κάμμιν. vox *Dorum*. Confer Suid. in v. 19
Καταδέσασθαι. verbum magicum 6
Κατάδεσμος. *nodus magicus* 6
Κελέβη Ἀλυβικὴ. *a Silver cup.* 6
Κερόμαλα 35
Κίβισις. *vox Cypria* 3
Κράνων. *caper* 9
Κνισοπώλαξ 14
Κνισοτύρους ἰδοναῖς. *ſaffron cakes* 10
Κόπις et Κοπίδιον. (confer Artemidor. I. 74. ubi legend. Κόπιδι δὲ ἢ σπαθίδες ἢ πυραμὶς ἀγαθαὶ πᾶσι) 10
Κορώνη et Κορωνάδες 2
Dinon in *Perſicis* em. 6
Diotimus in Epigram. em. 4
Diphilus, Comicus, explic. 28
Ἔλκειν. *dilacerare* quod *canum* eſt. Niceph. Gregor. *Orat. funeb.* in Theodor. Metochitam. Αἱ πᾶσαι τῶν συμφορῶν ἀλγηδόνες ἀθρόαι δραμοῦσαι, ἢ τὴν ἐμὴν μετὰ τῆς μητρὸς Καρδίαν συνεπλήρωσαι, Καθάπερ τινες ΚΥΝΕΣ ἄγριοι σῶμα πτηνικὸν, ἔνθεν κἀκεῖθεν πικρῶς ΠΕΡΙΕΛΚΟΥΣΙ 5
Epicharmus em. 2, 19, 31
Ἐπιχρῶν. verbum prætextatum 16
Erneſtus (Joan. Ang.) Not. 17, 22
Ἔρχεται ἐξαπίνης. quomodo locutus eſt Nicomachus in Epigram. p. 78. Ed. Reiſk. et ante eum Homerus *Il* E. 90. 17

Etymo-

INDEX.

Etymologus MS. em. 40
Evagrius em. 27, 45
Εὔκνιφος 26
Euphorion *in* Πανηγυρικῷ emend. et explic. 6
Euripides in *Iphig. Aul.* explic. 29
——— in *Iphig. Aul.* em. 30
——— in *Iphig. Taur.* em. 31
Euripidis *Hippolytus* καταχαλυπτόμενος (Notum illud Psalmographi, *Shame hath* COVERED *my face.* Quod de *Hippolyto* non minus verum. Hinc dramatis titulus) 7
Gloſſæ *Laurent.* em. 35, 37, 38
HARMODIUS: *a bottle ſong* 29
Harpocratio em. 8
Heinſius (Daniel) laud. 16
Hemſterhuſius (Tiber.) laud. 39
Heſiodus em. 35
Heſychius em. 3, 21, 27, 35
HIRCUMVENIRI 35
Homerus emend. 42
Huetius (Pet. Dan.) laud. 15
D. JOANNES explic. 43
LOUTHIUS (Robertus) Not. 26, 29
Lucianus explic. 16
Luna χρυσοσάνδαλος 7
Ανσσῶν *luporum famelicorum* 11
Lycurgus cont. Leocrat. em. 28
Μάκελα 45
Memnon apud Phot. em. 20
Μεμρεῖσθαι 32
Μῆχος νόσου 8
Μίτρη φιλόμαστος 42
Νιῶας, nomen puellæ 42
Νίτρον καὶ ὄξος 27
Νυμφαῖον ἄντρον 4
Ὄξυλος 10
Ὠαρίων. *Orion.* 20
Ὤνου τιμῆς 3
Paulus Silentiarius in Epigram. em. 38
Παιδίσκαν ποιεῖν. *to get with child* 8
Πενίσαι. *Theſſalorum* 32
Photius emend. 3
Pherecrates apud Suid. explicatus. (Confer Schol. ad Ariſtoph. *Eccleſ.* 355. ubi legitur, ἀρπαζίτιν.) 15
Pherecrates apud Athenæum explic. 35
Phrynichus em. 20
——— *in foro vimineo* trucidatur 28
Plutarchus em. 2, 44, 45
——— explic. 28
Πολυγήρως. vox rarior. 14
Porphyrius vindic. 9
——— emend. 45
POTTERUS (Joan.) laud. 26
Προλαλεῖν 25
Πρώην. (vide cl. Gataker. ad M. Antonin. X. 7) 26
Πυρσὸς ἱρώτων 38
Reiſkius (Joan. Jacob.) Not. 22, 25
Ῥυσὰ βυλευτήρια 32
Salmaſius laud. 27
Σαμβάλα 4
Seneca emend. 12
Σηκὸς ἰυΐερος 44
Σινδὼν φιλίθιερος. *a ſhaving cloth* 42
Sopater φλυακογράφος explic. 10
Sophocles *in* Ἀχαιῶν συλλόγῳ emend. 25
Sophron. em. 19
Strabonis inſignis locus em. 4
Strato in Epigram. em. 10, 21
——— explic. 25, 27
Suidas emend. 21, 25
Τὰ Ὀισυΐα. *the baſket market* 28
Τὰ Στεφανοπλόκια. *the flower-market* 28
Τεῦς, vox *Dorum*, Theocrito reſtituta 12
Τεῦς, vox *Dorum*, Theocrito reſtituta 19, 35
Theocritus *in* Βυκόλοις laudatus 9
Theophraſtus explic. 8
Theopompus, Comicus, em. 28
Timocreon Rhodius em. 33
Τὸ ἐπίλαικον μέρος 11
Ὑάλινον παῖδα. *vitreum puerum* 20
Ὑποκόλπιος 26
Ὑσγίς. tum *virorum*, tum *fœminarum* 8

FINIS.

MVSEVM BRITANNICVM

INDEX